

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title: Fortællinger.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : S. Oetingers Bog- og Steentr.,
1862

Fysiske størrelse | Physical extent: 62 s.

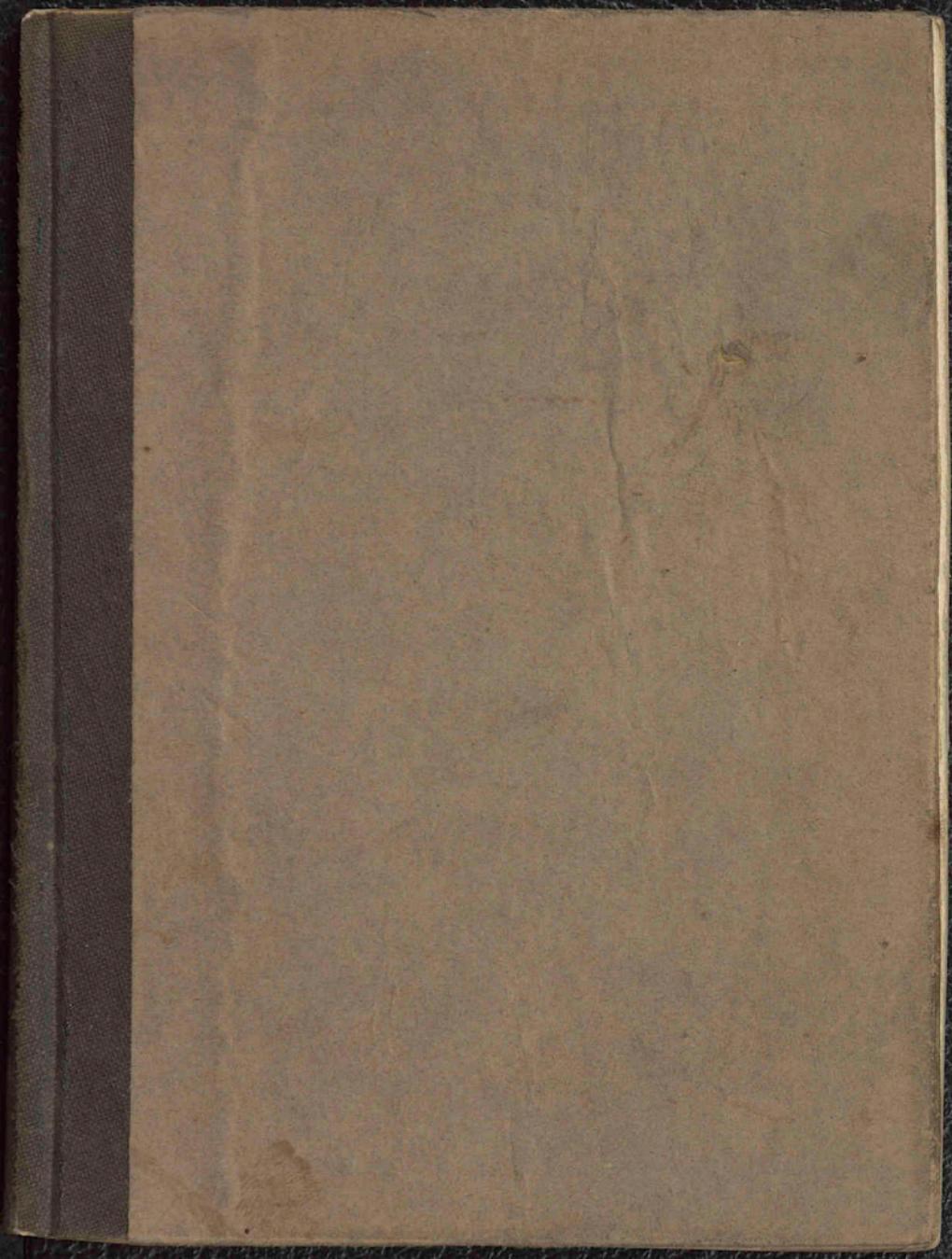
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57 - 29

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

115708008898 + Rex

Fortællinger.

Feuilleton til „Frihedsvennen.“

nebjerene

lys 12260

Kjøbenhavn.

S. Dettingers Bog- og Steentr., Gothersg. 41.

1862.

Larsen & Søn

Indhold.

Kynast.

Rubinen.

Ludvig Bernhard.

Logogriph (Opl.: Helsingør.)

Gemsejægeren.

Kynast.

Srit efter C. L. Kerner.

Om Kynast, en gammel forfalden Fjeldborg paa den nordostlige Side af Kjæmpebjergene har Sagnet vedligeholdt sig i Follemunde. Frygtelig er Afgrunden fra Slotmuren ned i den smalle Klippedal, som bærer Navnet: „Helvede“. Kynast er bygget af den schlesiske Hertug Balka i Aaret 1592 og foræret til Grev Schaffgotsch.

I Aaret 1675 afbrændte det og smykker siden den Lid Egnen omkring Hirschburg, som een af de helligste Ruiner. Dette Slot var Skuepladsen for følgende Begivenheder:

Kunigundes Vasaller, kom med fra det ganske Land, til Borgen.

Broen falder, Porten gaaer op og de træde frem for deres Hersterinde, for at forebringe hende Follets Dusse, som er, at hun skal formæle sig, for at hendes Gemal kunne træde i hendes Faders, den afdøde Greves Sted. Landet er i Nød, Folket mangler en Aufører; man

haaber at hendes Gemal skal raade Bod derpaa.
Mange ødle Ridderne havde alt anholdt om hendes
Haand og lagt den inderligste Kjærighed for Dagen;
men forgjøves. Hun vilde være Tomfri sit hele Liv.

Alædt i dyb Sorg modtog hun Vasallerne og da
hun havde hørt deres Krinde svarede hun:

„Jeg vil opfylde mit Folks Forlangende, dog for-
drer jeg et Pant af min Frier, det kan Ingen nægte
mig. Opfylder han Betingelsen saa skal min Haand
og mit Hjerte tilhører ham.“ Ridderne raabte „Lad
os høre.“

„Min Fader stod paa Muurtinden og saa ned i
Afgrunden, da blev han svindel og styrtede ned. Jeg
vil ingen anden Sorg have; derfor maae den, som
nærmer sig mig, med Ønsket om Kjærighed, bevisst
sin ved en hjæl Gjerning. Ingen Frygt maae gribbe
ham ved Synet af Afgrunden ved Muren. Saar
være det da bekjendt.

„Den tilhører min Hoand, som hjæl kan ride om-
kring Slottet paa Fjeldvægens steile Muur; og hvem
der lykkelig kan fuldende dette Ridt, han skal være
min Gemal; dog skal ingen anden Mand nærme sig
mig med Kjærighed; det lover jeg med en hellig Ed.“

Stolt af sin Seier taug Herlænderen og stille
droge Mændene bort.

Skjøndt elles mangen Frier havde besøgt Borgen

soa havde nu Alle tabt Lysten; thi Ridtets Fare
strækkede dem. Nu havde Grevinden opnaet sit Ønske,
nu kunde hun leve ene og bevare sin Faders Minde.

Allend en Yngling indfandt sig snart, han var
bleven hende tro. Saadan et Mod kan' der ikke være
mere, eiheller et redeligere Hjerte i Kjærlighed. I hele
Landet var Grev Albert øret. Han vovede det i Liv
og i Død, han begjærede at prøve det farlige Ridt,
for at vinde Kjærlighed eller Fordærvelse.

Grevinden forstrelleoes da hun saae ham, hun
troede at Ingen vilde vove det. Hun sendte en Tjener
til ham og bad ham opgive det farlige Forsøg; men
sik til Svar, at han var en frie Ridder, han vilde dse
eller vinde Belønningen, Grevinden maatte huske paa
sin Eed. I den største Angst lod hun ham kalde til
sig, og sagde da med taaresyldte Øine:

„Eders Død vil bringe mig til Fortvivelse; hør
dersor min Bon! Jeg elsker Eder ikke, jeg tilstaaer
det frit; dog yndes jeg over Eders Ungdom, og Eders
Mod er ved alt Helligt! ikke Dyd, men dumdristigt
og gudsbespotteligt. Det var intet frekt Spil jeg vilde
spille med Livet, jeg vilde være fri, det var mit Maal,
jeg mener Du lader det være? Lad det være, hvis
jeg er Dig kjær og dyrebar. Du vil kun omarme
Døden. Det er dog ingen Binding for nogen af os.
Forbarm Dig over Dig og mig — jeg Elendige!“

Hun laae for ham paa begge Kneæ og besvoer ham ved Himmel og Jord at lade det være.

Dog Albert blev bestandig fast og dristig og forlangte at prøve det frygtelige Ridt.

„Ikke Du er Skyld i min Død, hvortil jeg med Glæde gaaer, jeg adlyder Kjærlighedens Tryllebud om det end fører mig til evig Glæde eller Sorg!“

Han svang sig paa Hesten. Ejeneren kom ham sorgmodig imøde og alle Slottets Beboere bellagede Unglingen. Den Geistlige giver ham Belsignelsen medens man smykker den jamrende Brud, som den dristige Greve vil fortjene. Da klinger tre Gange Trompeten, den kalver til Kjærlighed eller til Døden.

Da springer han til Fjeldvæggen og Hesten staaer dristig paa Muren. Albert laster endnu med flygtig Haand et Aks til den Elskede. Ham greb hverken Svindel eller Gru. Hans gode Stridshest gaaer Stridt for Stridt, den hører jo den dygtigste Rytter. Da vakkede en Steen, Hesten vakkede med og — Fjeldene har begravet Ridderen.

Grevinden besvimedede og da hun kom tillive igjen var hun angreben af en dødelig Feber. I mange Uger laae hun saaledes imellem Død og Liv. Da endelig var hun frelst fra Døden endført den havde været hende tusinde Gange kjærere end Livet.

Saa snart hun var hebrebet meldte sig 3 Brodre.

De vilde ved det livsfarlige Spil fortjene Bruden eller
døe for at holde den af dem aflagte Ged.

Med Taarer i Dinetne tiltalede Grevinden dem
saaledes:

„Lad være! lad være! det er Eders Grav. Al-
lerede førend Eder styrtede en vacker Yngling herned.
Ville I endnu forstørre min Qual? Og skal jeg myrde
en heel Slægt! Nei, del alle mine Godser imellem
Eder, kun bestaae ikke paa denne frygtelige Ret; ellers
vender ingen af de tre Brødre tilbage til Faderen.
Nei, vend tilbage til Eders Fader og til Lyffen!“

Saaledes bad hun og kastede sig til Jorden for
dem; dog smukkere blev hun med Taarer i Diet og
hver Ridder sagde: „Vi ere af en ædel Slægt og
tør derfor døe for Dig, billig fordre vi en lige Ret,
vi søger Kjærlighed eller Fordørvelse!“

Den første Ridder beredede sig til Ridtet og tryk-
kede til Afsked Brødrenes Hænder. Han saae til Grev-
inden, stille henrykt og sprængte behændig paa Muren;
men neppe er han kommen til Midten af Muren før
Hesten frygter for det frygtelige Dyb; jamrende staae
Brødrene og saae at baade Hest og Rytter styrte i
Dybet.

Endnu hæver Hjertet i sum Smerte, da sprængte
den Anden til Muren. En Døsgysen griber ham
og fortvivlet stirrer han mod Himlen. Dog naaede

- han Midten af Muren, da saae han ned og Besindelsen forlod ham. Han bæredes, hans Hest bæredes med, han styrtede ned -- dybt nede fandt man dem Begge.

Bleg af Angst, Dødningelig, staae alle og vrider Hænderne og Grevinden vendte sig strax til den Trede: „O betenk Eders Brødres Endeligt og lad Eders Fader beholde sin sidste Lylke, sin sidste Arving. De To vender ikke mere tilbage. Ingen Beilen om Kjærlighed var det, — nei om Fordærvelse. — Dog Ridderen sagde: „Teg hjender min Pligt og stiller mig ikke fra Kjærligheden. Fortal vor Fader den Sørgetidende at vi vedbleve at være tro.“ Saa tryllede han Sporen i Hestens Sider og hilste munter Grevinden. Da styrtene han hurtig ned af Hjeldet og intet Die saae Ridder eller Hest mere.

Sandseslos sank Grevinden dødsyg paa Sygeleiet samme Aften, og hvad der stedse klang i hendes Øren det var Brodrenes Ord. Man talte hende neppe til de Levende, daglig blev det værre og værre. Frygtelige Dromme plagede hende og som Mandestemmer lød det til hende: „Farvel føde Brud! Morgenene gryer, Dodslyset paa Kinderne. Vi have kjærlig fra oven seet paa Dig, vi have længe ventet Dig.“

Saaledes raabte det i hendes Dremme; dog endelig vandt hendes Kræfter Seir og hun vaagnede til Livet ved Gravens Rand — men Glæden ikke

igjengivet. Hun fastede et Blik tilbage paa hendes Liv og saae overalt Qval og Smertes, Mændene forstyrrede hendes stille Lykke; da vogede Hadet i hendes Hjerte. — „I min Sjæl boede Fred og No, ved Eder maatte det falme og døe, nu kan I drage nu tillader jeg det at I beile; thi I ere værd at fordærve.“

Der droge mange til den farlige Leg. Kold lod hun det skee, dog Ingen af dem Alle naaede til Maalset og Ingen vendte tilbage. Kold blev hun, om ogsaa Ridderne styrtede ned. Grevinden saae kold paa den store Grav paa de dristige Offere. De tre Brødre begræd hun, ingen andre.

Stort var allerede Tallet paa dem som i det græsselige Valg søgte Kjærlighed og fandt Fordærvelse; — Da sprængte en Ridder frem fra Dalen og bad om at prøve Ridtet. Han saae fast paa den nære Fare, saae fast ned i Fjeldene. Sort gloddede hans Øie og gyldne Haar saldt i Løkker ned under Hjelmen.

Rigt smykke sortes Helten til Grevinden for at begjære Ridtet. Heelt underlig følte hun sig pludselig tilmode, der greb hende en Længsel og Banghed og snart forstaaer hun den hemmelige Qval, forstaaer den dybe Smerte; thi Kjærligheden gjennemgloder for første Gang hendes Hjerte og den lader sig ikke bortjage.

Da Helten saldt hende til Fodderne og bad om at veve det snygtelige Ridt, var det neppe at hun

funde forstille sig; thi med Taarer i Dinene sagde hun: „Lad af, lad af! Hr. Riddermand, trods ikke forvoren Døden og naar jeg ikke kan formene Ede! det, saa lad mine Bønner bevæge Eder. Dog han siger: Bestorm mig ikke og nægt mig det aldrig, jeg har svoren det, det er min Pligt ellers før jeg ikke komme tilbage.“ „Og naar jeg ikke kan forhindre det, saa vent dog til imorgen. I kan nok give Livet denne Frist.“

I høie Sale, til rigt Maaltid førte hun den elskede Ridder. Bestandig høiere steg hendes Qval, da greb Ridderen Githaren og sang mange kostelige Viser om den lykkelige Kjærligheeds uendelige Lyst, og hvad han sang gav stedse Gjenklang i hendes Bryst og en underlig Ild gjennemstrømmer alle hendes Lemmer... I Strid n ed sig selv og Kjærligheden gjennemvaagede hun Matten. — „Og hvis det lykkes og, havde han fuldbragt det. Af Hjerte! Du brister af Glæde. Kjærligheden er jo mild som Sollyset, lad Sorgen ikke forære den; og maatte han ned og funde han ikke erhverre mig, saa funde jeg dog do med ham.“ — Da Morgenens gryede smykkede sig Bruden for at modtage den elskede Mand og da hun sæde den herlige Helt, da glodde hendes Kinder stærkere; hun slo ham imøde med vild Smerte: Forgjæves er det at jeg ænger holder mig tilbage; jeg tilstaaer det frit. Dig

tiihører dette Hjerte, jeg bliver i Liv og Død din Hustru." Og glødende omfavnede hun sin Gjæst der hurtig rev sig ud af hendes Arme. „Endnu passer det sig ikke for mig at nyde denne kostelige Lykke, jeg tør ikke omarme Bruden. Hør Grevinde, hør! hvilke festlige Toner, de indbyde til Seir, til Død. Trompeten falde allerede Offeret, den forlanger Kjærighed, Død og Fordervelse."

Den Geistlige gav ham Velsignelsen, da spindede Ridderen sig behændig paa Hesten. Han vinkede Farvel! Da sank Kunigunde sandseslös til Jorden, dog satte han dristig paa Muren og red paa den som om den var tre Gange bredere og Hesten skred frem paa den frygtelige Bei og kjælt bragte den Ridderen til Maqlet. Et Frydessostrig vækkede den lykkelige Brud og hun styrtede Ridderen imode: „Saa har Du havt Tillid til Gud og Kjærigheden. Dig beskytter dens hellige Velsignelse, Dig er det lykkes jeg følger Dig gjerne til Liv, til Kjærighed, til Glæde. Kynast hilser Dig som sin Herre, os to kan ingen af Livets Storme adfille." Og Ridderen saae strængt til de jublende Skarer: „Ikke saaledes vil jeg ende det! Bort med Musik og Bryllupsstads! Bladet skal frygteligt vende sig. Jeg havde ikke Lyst til Bruden og Sangenes Festklang. Hvor ere mine Venner? Jeg fordrer dem igjen af Dig. Grev Albert og de

tre Brødre, af din Haand sendt i Døden, det gjennem-
foer som et Lyn mine Drømme. Ikke løkede mig din
blodige Haand; thi længe blomstrede mig en Hustru
verhjemme. Forsmaet Kjærligheds uendelige Smerte,
det har jeg svoret ved Gud at Du skulle føle. — Nu
er dit Hjerte knust, — Seier, Venner! — Jere
hævnede."

Han sporedes Hesten, han flygtede fra Slottet og
lod hende fortvivlet tilbage, — Fortvivlet stod Tje-
nernes Skare og Taarer perlede i mange Dine. Grev-
inden vaagnede som af en tung Drøm, saae sig for-
styrret om til alle Sider, gif til Muren og holdt sig
neppe. I Frastand ledsgagede Tjenerne hende. Da
sagde hun hvidflende til den bekjendte Krebs: „Vel har
Kjærigheden hævnet sig, vel erkjender jeg Livets høieste
Gode, dog mit Hjerte blev grusomt, trolost knust.
Hvorfor skal jeg udsette Bryllupet? Modtag Offeret,
modtag Bruden. Min Kjærighed er bleven paa Gor-
den.“ Hun styrtede sig ned i Bjeldgraven. Da klæng
det som Aandernes Hvidskæ: „Bruden er kommen,
fast Krandsen hæned! Hvad Kjæreste! — er Du saa
mørk? Nu er Haab og Længsel forkortet, nu vil
Jomfruen formæle sig. Du har selv fastet Dig i vore
Arme, Du kan vælge — Bruden skal ikke mangle en
Kjæreste!“

Rubinen.

Igjennem Trængslen af elegante Vogne, som fra Hydepark syldte St. James Street paa en smuk Toraardsdag, trængte sig en fra Parken kommende elegant Vogn med et glimrende Baaben. To Damer, frembydende den fuldstændigste Contrast, sad sammen i Kjøretsjet.

Den ene Dame var henimod syrgetype Aar gammel og saa usædvanlig stor og feed at hun kunde have ladet sig see for Penge. Hat og Hattebaand, Robe og Shawl vare af saa paafaldende Farver, at man fulde tro at hun ved dette Papegoiecostume ret vilde drage Opmerksomheden paa sig. Juvelerne, som Kjæmpeqvinden var, vare af en usædvanlig Storrelse og Guldkæden, hvori hun bar sin Lorgnet, kunde ret vel bruges til Grimeskast for en Hest, uden at befrygte at den fulde rives istykker. Det i øgie, men ialtfald naturligt Purpur straalende Ansigt, med de skarpe graagrønne Øine, bar Udtrykket af mandlig Bestemthed og ubarmhjertig Haardhed. Naar Damen talte, saa saae man en Dobbeltrolle af frygtelige

Tænder, brede og lange, og antydede en Trudsel at denne Dame eftertrykkelig vilde hævne enhver Fornær-melse eller Twiol om hendes Værdighed og souveraine Berettigelse.

Ligeoversor dette „Liniessib“ — saaledes falde Englændere Damer af lignende Udseende — sad i besteden Holdning, en ung, maaskee neppe attenaarig Pige, i simpel, blegklar Barégekhole, en sort Straaz-hat med fort Fjeder paa det blonde Haar. Som eneste Smykke var hun et lille rødt Hjerte i en tæt til Halsen liggende tynd Koralsnor. Denne unge Pige besad et mærkværdigt smukt udtryksfuldt Ansigt og de blideste Øine af Verden. Hun syntes at nære en hemmelig Frygt for sin kolossale Selskaberinde, thi hun undgik at see paa hende og foer hver Gang for-ssrækket sammen, naar Kjæmpeqvinden rettede sit gjen-nemborende Blik paa hende.

Kjæmpeqvinden var Lady Mary Hanton, en fortjensifuld gammel Infanteri-Generals Gemalinde, og den unge Pige, Mathilde Clary, var Gouvernante for det Hantonse Egtepars to Born, en Dreng og en Pige paa otte og sex Åar. Foruden disse to Born havde Lady Hanton endnu, fra et tidligere Egtestab, en voren Datter, Mis Doris Dibbins, der havde grundet Haab om i Tiden at blive sin Moders udtrykte Billede.

„Nu,” spurgte Generalinden i en skarp Tone den unge Pige, “ har de besindet dem? Vil Du svare?”

Mis Clary, der hidtil havde sidder næsten sammenfunket, rettede sig pludselig op, som bestemt ved en pludselig Kommando eller ved et Slag.

„Min Dame, jeg kan virkelig ikke svare; jeg har allerede meddelt Dem min sande Mening.”

„Altsaa, de nægter endnu bestandig? Hvor flamlost! Jeg har aldrig holdt meget af dem, min smukke Mis med Feberansigtet, men dog ahnede jeg aldrig hvor dybt forðervet De var, smukke Mis.”

„Madam,” raabte Pigen, idet en dyb Rødme flet over hendes Ansigt, “ hold op med at oversse mig med gemen Skjænden, som jeg ikke har fortjent. . . .”

„Vil De tie, De med deres Kyllingehønehoved-
ansigt?”

„Jeg er her i Vognen ikke Kyllingehønen, Ma-
dam! Og jeg siger Dem at jeg ikke bliver et Minut længer i deres Selskab, naar De vover at gjentage deres Fornærmer, Deres Skjældsord imod mig,
hvortil jeg aldrig har givet Dem den ringeste Anled-
ning.”

„Ikke den ringeste Anledning! Nei, virkelig,
Frøkheden er her paa sit Høidepunkt.”

„Kudst, hold stille!” raabte Mis Clary.

„Rør til, John, eller Du har for sidste Gang

hørt for mig!" kommanderede Kjæmpeqvinden. „Jeg vil," sagde Damen Hanton til Gouvernanten, „underholde mig med Dem, hvis De ikke foretrækker at springe ud af Vognen, for at bringe Klarhed i den Sag, der til Slam før mit Huus og til Fortvivlesse for min Datter Doris har henstaet altfor længe. Vil De nægte, at De underholde en Kjærlighedsforstaelse med Lord Alfred Hardford? Vil De nægte at De ved Deres stammelige Kunster har afvendt denne unge Abelands Hjerte fra min Datter Doris, der af hans Familie var bestemt for ham?"

Da Lord Alfreds Navn blev nævnt zittrede Mis Clary, rødmende og blegnende; men hun fattede sig snart.

„Mylady, Jeg har aldrig været utro imod Anstandens, langt mindre imod Moralens Love! Jeg ikke, aldrig!"

„Hjem da? Maaske min Datter?"

„Jeg har ingen Ret til at dømme Deres Datter..."

„Hun hedder Mis Dibbins!"

„Meget vel! Og de har ingen Ret til at gjøre mig Bebreidelser, som jeg ikke fortjener."

„O, Du er lun, det vide vi! Forsøger De ikke i dette Dieblik med sand Tastenspillerfærdighed at omgaae det Spørgsmaal som dreier sig om min Datters Livslykke?"

„Jeg har intet Svar paa uberettigede Spørgsmaal!“ svarede Mis Clary, der blegnede mere af Brede og Beskjæmmelse.

„Godt, godt! Da De tilstaaer Deres saameget onstændige og moralste Stilling til Lord Alfred Hard-ford, Mis Clary, saa spørger jeg dem i al Godhed: Hvorfra har de det moralste Mod til længere at ville opholde Dem i mit Huus?“

Mis Clarys Øine syldtes med Daarer.

„O, hvor grusomt, hvor hjerteløst!“ raaabte hun.

„Erindre De det Mis, ingen Scene! Vi ville i al Rolighed ende vor Forretning.“

„Madam,“ sagde Gouvernanten, „jeg er forældreløs,“ det veed De godt. Jeg har intet Tilflugtssted.“

„Desto stemmere, at de misbruger det Asyl jeg gav Dem!“

„O, De regnede paa, da jeg kom til Dem, at jeg var given værgeløs i deres Hænder! Havde jeg kunnet, jeg havde ligesom mine sex eller otte Førgjængerinder, med Tabet af min Løn, snart efter forladt Deres Familie. Men jeg kan ikke opoffre men Løn; jeg kan ikke, manglende alle Midler, forlade Deres Huus, men maa holde mig til et Fjerdingaars Opsigelse. Betal mig kun Løn for een Maaned, saa er

jeg beredt til at forlade Deres Huus i dette Dieblif."

"Altsaa, det var det!" sagde Lady Hanton, glædende som en Pioner. "Det gaaer ud paa at jeg skal betale Dem halvandet Pond for intet, for Noren af at have optagen dem hos mig! Maar jeg her havde et Evangelium, saa vilde jeg lægge min Haand derpaa, at De skal komme ud af mit Huus, uden at jeg betaler Dem en Penny! Har de hørt det?"

"Der gives endnu Lov og Ret i England!" kunde Gouvernanten neppe fremføre.

"Meget vel. Netop derpaa stoler jeg!" svarede Kjæmpeqvinden.

I det Dieblif var Regjent-Street naaet. En elegant Mand i Civildragt indhentede Equipagen og reed tæt hen til Bogndøren.

Mrs. Hanton? Jeg glæder mig over at see Dem vel."

Damen, som var vant til at tiltales med "Lady" blev heelt broget i Ansigtet — kridhvid med blaarsode Pleitter — og trak efter Beiret.

"Og Mis Clary? Igjen i Taarer, endog paa aaben Gade?" vedblev Lord Alfred med zittrende Stemme. "O, dette maa have en Ende Mis Clary! sat De Mod, Mis, thi der gives Mennesker, der — selv om De ikke ønsker det — vil offre Alt, selv Livet for Dem?"

Dermed reed Lord Hardford videre.

Mis Clary syntes at vente et nyt Udbrud af Kjæmpeqvindens frygtelige Bredeskater. Men Lady Hanton sagde ille et Ord, men stirrede stift paa eet Sted og afbed Fingrene paa hendes Handsker.

Lil Nash og Benton, Juveleerne, Rondstreet, befalede Generalinden endelig Rudsten, da de vare ankomne til Regjentspark.

Da Vognen holdt for den glimrende Juveleerboutik og Kjæmpeqvinden steg ud vilde Mis Clary holde sig tilbage.

„Følg mig Clary,“ sagde Damen fort. „Jeg betaler mit Ejenerstab for at have det ved Haanden, naar jeg bruger dem.“

Mis Clary adslod og fulgte Generalinden i Boutikken. Mr. Nash selv kom for at betjene Kjæmpeqvinden, der lod sig forevise en Mængde Pretiosa af den høieste Værdi. Generalinden ønskede en Solitar til et Armbaand, men funde ikke bestemme sig for Valget imellem en Diamant og en Rubin. Af Rubiner var et prægtfuldt Exemplar tilstede, hvorför Nash forlangte femhundrede Pund. Generalinden tog Eftsen hvori Rubinen lade omgiven af Diamanter — som Solen, omgivne af Stjerner. Lady Hanton vilde tage sin Lorgnet frem fra sit Belte. Tilsyneladende havde Kjæden forvillet sig.

„Hold den Clary!“ befalede hun, rækkende Gouvernanten Wessén.

Da gjorde Lady Hanton sin Voronet løs og beundrede Rubinen.

„Jeg ventede ikke en saa hoi pris for en saadan Rubin,“ sagde endelig Kjæmpeqvinden. „Tæm hundrede pund? Da maa jeg først tale med General Hanton. Men vær forberedt paa, Mr. Nash, at jeg imorgen sender Bud efter Stenen.“

Derved forlod Damen Boutikken, steg ud i Vognen og raabte, medens Clary tog Plads paa Forsædet: „Hjem!“

Neppe havde Generalinden og Gouvernanten, hvilken Sidste strax maatte forsoie sig til Barnestuen, været i Hjemmet paa Belgravesquare en halv Time før en Cab hørte for Døren og Tjeneren indlod en Herre, der onskede at tale med Lady Hanton.

„Er i Dieblíkset ikke at faae i Tale,“ svarede Tjeneren.

„Nu, da Generalen . . .“

„Heller ikke! Det er hans Tid for Avislectüren.“

„Men naar jeg nødvendigvis maa see Generalen,“ stammede den Fremmede i synlig Angst, medens Sveddraaberne randt ned af hans magre Ansigt.

„Hvad er i veien dernede?“ raabte pludselig en

dyb Stemme. „Hvem vil see mig? Jeg haaber det
er en Tjenestesag, ellers...“

„Jeg er Nash og Benton, Juveleer,“ sagde
Pretiosahandleren.

„Sandelig! Nu jeg gratulerer! Som Recrut kan
De gjøre Fordring paa dobbelte Håndpenge.“

Nash hørte ikke denne Kasernevittighed.

„Der er passeret en Feiltagesse, Sir; Damen,
Deres Gemalinde, kunne vidne, undskyld mig.“

„Nu?“

„Min smukkeste Rubin; femhundrede Pund værd.“

Nu kom Lady Hanton tilspue, broget i Ansigtet,
men med fast Holdning.“

„Nash, Mr. Nash?“ spurgte hun forbauset.“

„Den er ikke mere, Rubinen...“

„Altsaa allerede solgt, Mr. Nash?“

Der fulgte nu en temmelig confus Samtale med
Spørgsmaal og Modspørgsmaal, indtil endelig Gene-
ralen, blivende noget mørk, sagde:

En Rubin er altsaa frakommen Dem. — bleven
stjaalen, siger jeg; hvilken De siger at Lady Hanton
har stukken til sig.“

„Lady Hanton var ikke alene. Hun havde en
ung Pige hos sig, som jeg bestemt ved havde ~~Æksen~~
i sine Hænder!“

„Mis Clarz!“ raabte Generalen. „Umuligt!“

„Mis Clary!“ gjentog Kjæmpeqvinden. „Meget muligt, siger jeg. Hvor er her Politiet!“

„Beder om Undskyldning!“ sagde Juveleren, „jeg har medbragt Mr. Bradley, Politiembedsmand, og to Betydende.“

„Gør deres Styldighed!“ sagde Lady Hanton og vendte dem Ryggen.

Mis Clary blev faldet. Hun mistede næsten al Kraft, da Juvelerens Befyldning blev hende forebragt. Men da seirede Ufylsbigheden og hun luflede selv sin Stue op for Politiet, medens Generalen vilde indgive hende Mod. De undersøgte hver Krog i Slusserne og Stuen selv, men fandt ingen Rubin. Nash begyndte otter at svede af Angst. Da vendte Bradley, idet han fastede et sidste Blik paa Bærelset, sig til en bæsteden Blomstervase, hvori der stod en Bouket. Han drog Bouketten og præsenterede Vasen for Juveleren.

„Er det deres Rubin?“

Et Frydeskrig var Svaret. Generalen vendte sig om og overlod Mis Clary til hendes Skjæbne. Bradley sagde:

„Det gør mig ondt, Mis Clary; men De er min Fange!“

Den stakkels Pige sank i Afmagt, blev haaren ned af Trappen, lat i Caleschen og rullede med Bradley til Fængslet.

Den stakkels Pige sank i Afsmagt, blev baaren ned af Trappen, sat i Caben og rullede med Bradley til Fængslet.

Det syntes som om Doris Dobbims Haab om at erholde Lord Alfred Hardsfords Haand var stejen betydeligt efter Mis Clarys Bortfjernelse. Den unge Mand var en regelmæssig Gjæst i Generales Huus og blev tillige en erklaeret Undling af de to yngre Born Frank og Ely. Doris befandt sig i den tredie Himmel, hendes Fru Moder idetmindste i den syvende og om den ulykkelige Gouvernante blev ikke talst en Stavelse. Dog da Edsvornerettens Session nærmede sig vendte Lady Hanton sig i Fortrolighed til Lord Alfred og erklaerede sin Hensigt, at gjøre Alt hvad der stod i hendes Magt for at mildne det forestaende, ialtfald haarde Lod, for den unge Pige. Lord Alfred stillede sig til Generalindens Tjeneste og bragte en af Middlesex første Defensorer, som paa Lord Hardsfords Bon vilde overtage Mis Clarys Forsvar.

Mr. Walter Falioner, en gammel Ungkarl, blev strax den første Dag, da han ankom, heelt fortrolig med den gamle General og vandt fuldkommen Børnenes Tilbvielighed. Mr. Falioner eiede i Islington en Villa med en smuk Have, hvori den Netslærde — af Liebhaberi en stor Ornitholog — havde opstillet et Dusin uhyre Fugleborde. Da han og Lord Alfred

havde ført de Hantonste Børn herhen, var det vanligt at bringe Børnene bort derfra igjen.

Pludselig opdørte ikke alene Advokaten, men også saa Lord Hardford med Deres Besøg i Hantons Hotel paa Pilgravesquare. Børnene erholdt tid efter anden Forcæringer af Juristen, men hverken han eller Lord Alfred besvarede de Breve som Lady Hanton assendte for at faae Forklaring om det „muligt“ Forefaldne.

Midlertid var Accisen blevet aabnet og Aviserne havde i Listen over de forhandlede Sager følgende Notits: „Mis Mathilda Clary, Gouvernante, 18 Aar gammel, født i St. Alban, anklaget for at have frafjaaen Mr. Benton og Nash, Juveleer, en Rubin af femhundrede Punds Værdi.“

Det stuelystne Publikum betrægtede instinktmæssig den unge Gouvernantes Ulykke som et „interessant Tilfælde“, og Salen var propulst, da Mis Clary ført af sin Forsvarers Haand tog Plads paa de Anklagedes Bænk. Den unge Pige, bleg og øengstelig holdt dog stedse sine Dine rettet paa sin Forsvarer, som om dette Syn indgav hende Mod. Straaes oversor hende sad Vidnerne: Mr. Nash med sin Advokat og Damen Hanton, heelt klædt i Rosa med et stærkt farminrødt Ansigt.

Anklageacten blev forelæst. Vidneopraabet fulgte. „Er der ellers Ingen som hører mig,“ raahte

Sergeanten, „der er i stand til at afslægge Bidnesbyrd for eller imod Mathilde Clary, anklaget for at have stjaalen en Rubin vurderet til femhundrede Pond fra Juvelererne Nash og Benton?“

Da trængte sig Lord Alfred Hardford, som en Politiofficier gjorde Plads for, igjennem Mængden. Han bar paa den ene Arm den lille Frank Hanton, paa den anden Ely.

„Her er to Bidner,“ sagde den unge Mand.

Børnene blev forhørt. De havde, da deres Moder med Mis Clary var kommen tilbage fra Juveleren, leget i Gouvernantens Stue, men da de hørte Fodtrin udenfor, ilede de ind i et ned Glaedor forsynet Sovelkabinet, for ved deres pludselige Fremspringen at forstække Mis Clary, det var derimod deres Moder der kom. Meget alvorligt og vredt udseende saae hun sig om i Værelset — af Frygt holdt Børnene sig ganske stille. Da tog Generalinden Blomsterne af Basen og lod Noget falde deri, som gav en klar Klang og bortfjernede sig efter efter at hun havde sat Blomsterne igjen paa deies Plads. Da Børnene igjen kom frem overtydede de sig om, „at Mama havde lagt en blank, rød Steen“ i Basen. De havde netop Tid til at snige sig ud af Værelset inden Mr. Nash kom med Politiet.

I Salen fulgte en skæltelig Scene. Kjæmpe-

qvinden vilde flygte. Hun brugte sin usædvanlige Legemskraft paa den vildste Maade og først efter en fortvivlet Kamp blev Haandjernene lagt paa den Ma-
sende. Hun oplyste intet Dieblik at krigs høit, lastede sig ned — hun maatte med Magt føres i Fængsel.
Konen var bleven affindig og vedblev at være det til sin Død, der indtraf sem Aar derefter.

Mis Clary, frikjendt, blev snart Lord Hardsfords lykkelige Gemalinde. Efter den brave gamle Generals Død, paa hvem disse Tildragelser knuste Hjertet, har Frank og Ely Hanton fundet en Moder i Lady Ma-
thilda Hardsford. Doris Dibbins er — Gruvernante paa Fæstlandet.

Ludvig Bernhard.

(Efter det Engelske).

Mit første Besøg i Paris, for nogle Aar siden, gjorde jeg i den Hensigt at studere Medicinen, for at forberede mig til Examen. Dengang var der en overordentlig stor Mængde Studerende fra alle Steder paa Jordkloden, i Paris, og næsten Alle havde deres Boliger paa den ene Side af Seinen i det latinste Quartier.

Mit Logis var i Rue d'enfer og Adskillige af mit Bekjendtskab boede i samme Gade. De fleste af os hørte de samme Forelæsninger og besøgte det samme Hospital.

Ligeoverfor hvor jeg boede, stod et meget gammelt Huus, hvor der boede en bleg, mager, sorgmodigt udseende ung Mand, som dagligt besøgte Forelæsningerne og Hospitalen. Da jeg flere Gange stodte sammen med ham, saa blive vi bekjendte, det vil sige, vi talte sammen naar vi mødtes og spadserede under-

tiden op og ned af Gaderne. Han var født i Würtemberg og hed Ludvig Bernhard. Der var noget hemmelighedsfuldt ved ham, som det var mig umuligt at gjennemtræage. Hans Manerer vare hverken folde eller frastødende, men længere end til et vist Punkt gik hans Fortrolighed aldrig. Han besøgte aldrig Nogen og modtog heller aldrig selv Besøg, levede meget ingetogent, besøgte aldrig noget Forlystelsessted og blandede sig aldrig i de andre Studenters lystige Lag. Der var en stor Have til det Sted, hvor Bernhard boede. En ung Fransmand af mit Bekjendtskab var en Dag tilfældigvis kommet til at ligge derind og han forklarede at den blege unge Student spadserede derinde med en smuk ung Dame. Hemmeligheden var altsaa tilsyneladende opklaret, idet mindste fandt mine Venner det. Men Forklaringen tilfredsstillede dog ikke mig, den blege unge Mand saae saa lidende og sorgmedig ud at der ganske vist maatte ske noget Andet under end et almindeligt Kjærlighedsevenyr. Hertil kom at slet Ingen havde seet Noget til den unge Dame, undtagen netop den unge Fransmand, som næsten gjorde alle sine Kammerater tummelumiske i Hovedet ved sine høitrapende Beskrivelser af den Ubekjendtes Skjønhed. Besynderligt nok, den unge Dame kom aldrig paa Gaden. Mysgjerrigheden steg og steg, indtil den endeligt naaede sit Højdepunkt, da

man en Dag saae den unge Pige ifærd med at gaae ud, men blev forhindret deri af Bernhard, som, deels med Overtalelser og deels med Magt, sik hende bragt ind igjen i Huset. Nu blev det rent galt: det var jo klart at Pigen led under den skrækkeligste Twang. Men iskedestomindre vovede dog Ingen at tale om denne Sag til Bernhard. Hele hans Væsen og Opførsel var saaledes at Ingen turde tage sig flig en Frihed mod ham.

Paa den Tid sik jeg en ny Nabó. Han var fra Marseille, en slank, mørk, mussulos Fyr, der saae ud som en Bild, og talte med en vis Uforstammethed. Han var En af den Slags Mennesker, som tyrranisere de Svage og Eftergivende, og forsøge at sjule deres egen Jammerlighed ved et modigt Væsen.

Den Slags Personer har jeg en vis Afsky for og jeg besluttede dersor at have saalidt at gjore med Balaiguier, det var hans Navn, som muligt.

Det varede ikke længe før Balaiguier blev underrettet om Bernhards Historie. Han sov en Ged paa at vilde vise Tydskeren at han ikke havde Ret til saaledes at holde unge Piger indesluttede ligesom i et Fuglebuur. Han vilde besøge den unge Dame, ja han vilde bortsøre hende, ligesofor den lille Tydskers Dine.

Jeg var tilfældigvis tilstede da han holdt denne Tale for nogle Studenter i et Spisehuus. Den be-

rørte mig ubehageligt, jeg fik en Forudsætelse af som om der snart vilde skee noget Frygteligt.

Den næste Dag da jeg vilde gaae til Forelæsning, kom den unge Fransmand, som havde seet den unge Pige i Haven, ind i min Stue.

„Veed De,” sagde han, at jeg begynder at blive noget ucolig for vor Gjenbo. Balaiguier, sværger paa, at ligesaa snart Bernhard er gaaet til Forelæsninger, saa vil han gaae over og gjøre Cour til den ubekendte Skjønhed! Det maa vi forhindre, jeg er vis paa at han vil bedrive een eller anden Voldsomhed derovre. Hvad skal jeg gjøre?”

„Lader os gaae op til ham og bede ham om at blive derfra,” sagde jeg.

„Lader os gaae,” sagde den unge Fransmand.

Vi gik op til Marseillaneiens Værelse. Han var hjemme.

„Balaiguier,” sagde jeg til ham, „Vor Ven her har underrettet mig om, at De vil besøge den ubekendte Skjonne derovre, naar Bernhard er gaaet ud. Er det sandt?”

„Jeg bestemmer mig aldrig til Noget uden tillsige at udføre det,” svarede Balaiguier.

„Men vi komme nu,” svarede jeg, „for at bede Dem om at lade være. Vi finde det urigtigt at De vil forstyrre vor Gjenboes Fred.”

„Bah, sagde Balaiguier, hans Fred har Intet at betyde!“

„Skulle vi forstaae det saaledes at De ikke vil afstaae fra Deres Forehavende?“

„De kunne forstaae det ganske som De selv vil, jeg seer ikke hvad Ret De har til at blande Dem ind i mine Anliggender,“ svarede Balaiguier.

Vi saae nok at der Intet var at udrette med Ord og gif derfor bort. Da vi vare komne udenfor blev vi enige om at underrette Bernhard om hvad der forestod. Vi gif derover, men han var gaaet til Forelæsning saa Minutter før.

„Hvad er nu at gjøre,“ sagde jeg.

„Gaae hen og beed Bernhard komme hjem fra Forelæsningen,“ sagde den unge Fransmand, jeg vil ikke gaae derhen, jeg vil gaae op paa mit Værelse for at see hvorledes dette vil spænde af.“

Jeg havde en lang Rei at gaae, eller rettere at løbe, thi jeg troer jeg løb det Meste af Reien. Forelæsningssalen var propfuld. Foredraget var begyndt og Professoren stod paa Kathedret i hele sin Majestæt. Jeg saae mig rundt omkring, men kunde ikke saae Die paa den jeg søgte. Endeligt opdagede jeg ham i en Krog og med megen Møie hanede jeg mig Rei hen til ham.

„Gaae hjem!“ hvidskede jeg ham i Øret.

Hurtigt som Tanken sprang Tydsteren op. Han var bleg og hans Øine lynede.

"Hurtigt!" sagde jeg.

Bernhard ilede ud.

Jeg blev, men det var mig umuligt at opfatte Noget af Foredraget. Mine Tanker vare hos Tydsteren og Marseillaneren. Da Timen endelig var endt, flyndte jeg mig hjem.

Da jeg gik op af Trapperne til mit Hjem, opdagede jeg nogle Bloddraaber paa Trappetrinene. Det spaaede intet Godt og jeg blev beklæmt om Hjertet, men i det Samme aabnede den unge Fransmand Doren til sit Værelse og hans lystige Ansigt bragte mig igjen fra mine melankolske Tanker.

"Kom ind," kom ind, raabte han, "jeg har ventet paa Dem. Balaiguier har faaet en ordentlig Lus-sing!"

Nu fortalte han hvad der var skeet, han havde observeret det fra sit vindue. Balaiguier var gaaet over til Bernhard, men lidt efter var denne kommet løbende hjem som en Rasende, og et Dieblik derefter var Marseillaneren blevet kastet paa Hovedet ud af Døren. Han var blodende og forslaaet gaaet op paa sit Værelse, men hans Skrammer havde dog nok Intet at betyde.

Jeg gik ind paa mit Værelse og troede at Historien

var endt, thi jeg vidste vel at Valeiguar ikke havde Mod til at drive den videre og jeg antager at Bernhard funde være tilfreds med den Tugtelse hav havde givet den slydende Marseillaner. Men jeg tog feil, thi saa Minutter efter bankede det paa min Dør og Bernhard traadte ind. Han var bleg som Døden og hans Øine lynedes af Had og Fortvivelse, hans Sjæl syntes rystet af de mest voldsomme Føleller, men uagtet dette var hans Tale langsom og tydelig.

„Teg skylder Dem Tak,” sagde han, „men desuagtet kommer jeg for at bede Dem om en Tjeneste endnu. Vil De for mig gaae hen til den forbandede Usling og forlange ufortøvet Satisfaction. Forstaaer De, ufortøvet!”

„Driver De ikke Sagen for vidt,” svarede jeg studsende, „er han ikke allerede straffet nok?”

„Straffet? — Vedo De hvad han har forsøgt?”
Teg rystede paa Hovedet.

„Saa skal det for vist blive en Hemmelighed.
— Straffet? — et eneste kort Minut og jeg vilde være kommet for sildigt. — Vil De udfordre ham,
paa mine Begne?”

„Fat Dem,” sagde jeg, „hænd ikke i Hidsighed.”

„Teg er fattet, jeg kan, jeg vil ikke vente!” raabte Bernhard, „gaae, gaae!”

Der var noget saa uimodstaaeligt i den unge

Tydsters rafende Fortvivelse at jeg uvilkaarligt maatte føie mig efter hans Billie. Inden jeg selv vidste rigtigt deraf stod jeg i Marseillanerens Bærelse.

Balaiguier sad og røg. Han havde en Hue paa Hovedet, der kun tildeels skjulte de Skrammer han havde faaet i Ansigtet.

„Naa, raabte han,“ „De kommer vel for at glæde Dem over Deres Værk; thi jeg kan jo tække Dem for disse Saar. Det var jo Dem, der var Slangen, som forraadte mig.“

„Lad os tale derom en anden Gang. Jeg har for Dieblisket en anden Sag af Vigtighed at meddele Dem. De maa vide at Deres Opsorsel i Morges.“ —

„Nu hvad er der med den?“

„Intet, uden at Bernhard deraf har taget Anledning til, ved mig, at sende Dem en Udsordring.“

„Jeg modtager den!“

„Hvem er Deres Secundant?“

„Jeg skal sende ham til Dem.“

Jeg gik tilbage til mit Bærelse, noget forundret over at han saa tappert modtog Udsordringen. Men pludseligt kom jeg til at erindre at han var en udmaerket Fægter, medens Bernhard var bekjendt for ikke at have nogen Færdighed i at føre Kaarden, derfra frev hans Freidighed sig.

Et Qvarterstid efter kom een af Balaiguers

Bekjendte for at astale det Fornødne. Kaarden skulde være Baabnet. En Fægtesal i Nærheden, hvor der paa den Lid af Dagen aldrig kom Nogen, skulde være Kamppladsen. Tiden om et Qvarter.

Jeg, Bernhard og en af dennes Venner fulgte ad til Modestedet. Underveis blev Tydskeren mere og mere ophidset. Jeg har aldrig, hverken før eller senere seet en saa rasende Forbittrelse.

„Fægter Du godt?“ spurgte jeg underveis.

„Godt nok for at kunne børe Kaarden i hans Hjerte.“ Disse Ord sagde han langsomt og tydeligt, uagtet det Oprør han var i.

Han traadte ind i Salen. Balaiguier og hans Secundoanter vare paa Pletten. Bernhard cendede dem ikke. Hans Dine lyndede endnu mere frugteligt end sædvanligt, en hvid Fraade begyndte at komme frem paa hans Læber.

Balaiguier var siensynligt i sit Es. Han var vis paa at hans Færdighed maatte seire.

Forberedelserne vare snart endte og Modstanderne blev stillede op ligesor hinanden, færdige til Udsald.

Balaiguier stod stiv og ubæelig som en Klippe. Bernhard derimod var i et saadant Oprør at han neppe funde holde sig opreist.

Signalet blev givet.

„Affsum!“ raabte Bernhard, idet han faldt ud,

„ssal jeg dræbe Dig med det første Stød, eller med det tredie, fjerde? Sætter Du Pris paa et Dieblits Liv, saa siig til, Du ssal have det, thi et Dieblit frelse hende.“

Balaiguers smilede haanligt og gav intet Svar. Kaarderne krydsede hinanden.

„Nu da,“ raabte Bernhard, „En! Caspareres af Balaiguers) — Io! — (pareres ogsaa) — Tre!“ Marseillaneren faldt, hans Hjerte var gjennemboret.

Bernhard stirrede et Dieblit paa den Døde. „Hund!“ raabte han, fastede sin Kaarde og greb min Arm. Jeg førte ham ud paa Gaden.

Jeg bragte ham hjem i mit Værelse. Han var saa svag og kraftlos som et Barn. I Løbet af en Time genvandt han imidlertid Styrke nok til at kunne gaae alene hjem. Inden han gik, maatte jeg love at besøge ham næste Dag.

Jeg laaede min Dør og fastede mig i en Lænestol, hvor jeg forblev hele Resten af Dagen. Endelig gik jeg til Sengs, men jeg kunde ikke sove. Hvergang jeg prøvede paa at lukke et Die saa stod Billledet af den dode Marseillaner truende for mig og visste paa sit Saar. Oh, hvor langsomt gik ikke den Nat, medens jeg laae og ventede paa at Dagen skulle bryde frem. Endelig dagedes det og jeg spiang ud af Sengen. Lidt efter bankede det paa min Dør,

det var med en underlig, ængstelig følelse at jeg lukkede op; jeg blev ganske let om hjertet, da jeg saae at det var den unge Fransmand, der kom for at besøge mig.

Han fortalte mig at Balaiguers Lig var blevet opdaget samme Aften af nogle Studenter, der fulde holte Fægteøvelse i den samme Sal, hvor Duellen havde fundet Sted. De gjorde strax Allarm og Politiet tog Sagen i sin Haand. Tre Studenter af den Afdødes Bekjendtskab vare flygtede samme Dag (det var Balaiguers to Secunderanter og ham, der havde secunderet Bernhard tilsigemed mig). Politiet sluttede heraf at Balaquier var faldet i Duel og at de Skyldige vare flygtede, det fandt sig altsaa ikke besøjet til at gjøre videre ved Sagen. Denne Sag var altsaa endt ligesaa pludseligt som den var begyndt. Jeg spurgte om Bernhard. Den unge Fransmand erklærede at hans Navn set ikke var blevet nævnet i Forbindelse med Duellen, ligesaa lidt som mit. Denne Esterretning, i Forbindelse med et Par Kopper stærk Kaffe, bragte igjen mit Nervesystem i nogenluude Orden, thi jeg skal ikke nægte, den hele Affaire havde berørt mig meget ubehageligt.

Lidt efter Frokost gik jeg over til Bernhard. Han bad mig sidde ned og spurgte til mit Besindende. Hvad ham selv angik, da havde hans Udseende igjen

det samme blege, sorgmodige Udtryk som altid. Idet jeg satte mig ned loo jeg mine Dine lobe rundt i Bærerset og Alt hvad jeg saae, overtydede mig om et qvindeligt Bæsens Nærhed. Der hvilede en Orden og Symetri over hele Bærsets Anordning som fun en Qvindehaand kan stabe. Et Par Fløidøre førte ind til et andet Bærelse, hvem boede derinde, var det den hemmelighedsfulde Ubekjendtes Hjem. Bigesom jeg opkastede dette Spørgsmaal for mig selv, aabnedes Doren og en ung Dame med et Ansigt som Corregios Madonna og en fuldendt Legemsbygning, som Thorvaldsens Venus traadte ind i Stuen. Hun gik langsomt fremad, som om hun var aldeles uvidende om min Nærværelse, indtil hun naaede Bernhard, da flyngede hun sine Arme om hans Hals og raahte:

„Kjære, dyrbareste Ernst, er Du endelig kommet tilbage. Oh, gaae nu ikke bort igjen.“

Bernhard viflde sig hurtigt ud af hendes Favn-tag, medens hans Ansigt udtrykte Sorg og Medlidenhed. Han tog hende ved Haanden og førte hende tilbage til hendes Bærelse uten at hun gjorde nogen Modstand derimod. Bernhard lukkede Døren efter hende og vendte tilbage til mig. Han var en Stund taus, endelig talte han.

„Jeg har bedet Dem komme herover for at give Dem en Forklaring, som De har Met til at fordre. —

Jeg veed Nygtet har helt travlt med mig, ffjondt
aldeles uden Grund. — Hvis De vil høre, skal jeg
nu fortælle Dem min Historie, jeg skal være saa kort
som muligt."

"Jeg er født i Würtemberg. Min Fader var
en velstaende Landmand, han besluttede at lade mig
studere. Tæt ved os boede en Enke, hvis Mand
havde været Officier under Napoleon. Hun havde en
lille Datter paa en 7 a 8 Aar, det var min Lege-
kammerat. Vi var næsten uadfærdelige; Rosalia, det
var hendes Navn, var altid der, hvor Ludvig var,
og Ludvig altid der hvor Rosalia var."

"Endelig kom den Tid, da jeg fulde i Skole.
Afskeden mellem mig og Rosalia kostede mange Tårer.
Aar gik hen. Fra Skolen kom jeg til Heidelberg.
Hvert Aar besøgte jeg Hjemmet og fandt stedse Ro-
salia ffjonnere. Da hun var sexten Aar, var hun
saa skøn, som det nogensinde var en Qvinde forundt
at være. — Jeg elskede hende, men om hun delte
min Følelse, det vidste jeg ikke. Desuagtet følte jeg
mig dog overhydet om at vi en Dag vilde blive Mand
og Kone, hvor kunde det være anderledes?

Fra Heidelberg gik jeg til München. Jeg stu-
derede Medicin. Da jeg havde taget min Exam
ilede jeg hjem. Jeg besøgte Rosalia. Hun ilede mig
imode og var glad ved at see mig. Da vi gik ind

til hendes Moder sagde hun: „Oh, jeg er saa vedvret. Tænk Dig vi har en Gjæst, en Søn af en af min Faders Venner, han har boet hos os i en Maaned, men nu skal jeg miste ham igjen.“

Den Tone, hvori hun sagde dette, overtydede mig om at hun elskede den unge Mand. Jeg blev forestillet for ham, vi sluttede Venstaben. Det var et fortæffeligt Menneske. Jeg iagttog ham og hende med den noeste Opmærksomhed, og det blev mig snart klart at de Begge elskede hinanden uden at turde tilstaae det. Alt Haab for mig var ude, men jeg vilde kun Rosalias Lykke. Da jeg derfor en Dag fandt dem ene, saa forenede jeg deres Hænder, onskede dem til Lykke og ilede bort; jeg kunde ikke taale at bestue den Lykke jeg selv havde stabbt. Næste Dag reiste jeg til München.

Da jeg havde været der nogle Maaneder, fik jeg Brev fra mine Foreldre, de bad mig komme snarest muligt. En ondartet Feber hærgede Landsbyen. Rosalias Moder var død og Rosalia selv var stærkt angreben.

Jeg ilede til Rosalias Bolig og vaagede over hende Dag og Nat. Endelig indtraadte en Crisis. Hun overstod den og var frelst, sjældt meget svag.

Næste Dag kom et Brev til Rosalias Moder. Da denne var død, maatte det jo læses af Datteren.

Men hun havde neppe åbnet det og kastet et Blik paa Indholdet, før hun blev anfaldet af et voldsomt Krampetilfælde.

Brevet bragte Budskab om at hendes Forlovede var død af Cholera.

Hendes Sygdom varede flere Maaneder. Endelig vendte hendes Kræfter tilbage, men Forstandens Lys var slukket for stedse. Som De før saae, antager hun mig for Ernst, der er vendt tilbage. Jeg er reist med hende hertil, fordi jeg troede at Forandring af Lust skulde virke gavnligt paa hende, men jeg har desværre ikke sporet nogen Bedring. Saaledes gaaer mit Liv hen i Omhu for hende, blot jeg ikke maa døe før Rosalia, thi hvad skulde der saa blive af den Ulykkelige?"

"Siiig mig nu oprigtigt om De kan dadle min Handlemaade?"

Bernhard havde endt. Jeg trykkede hans Haand med Barme og gik bort. Samme Eftermiddag reiste jeg til Italien.

Da jeg et Aar efter kom tilbage til Paris, forespurgte jeg mig om Bernhard. Han var allerede for længere Tid siden reist, ingen vidste, hvorhen.

Saaledes endte Historien om Ludvig Bernhard.

Logogriph

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

Bed Øresundets Bred jeg staaer

Og der jeg stod i mange Aar.

4. 8.

Vand og ikun lutter Vand,

Mon saa Du mig gjætte kan.

1. 5. 3. 4. 2.

Jeg er en meget gammel Mode.

Og hoist forskjellig paa vor Klode.

8. 3.

For Tørst jeg hjælper meget godt,

Drik ei for meget af mig blot.

4. 2. 6. 7.

Naar man er syg og træt,

Man mig paaskjønner ret.

8. 9. 2. 6.

Hvis at Du maatte savne mig

Musik og Sang Du kjendte ei.

hjelP og velat and; resmD ootzognen ga val
mod os osT ud . god etidig ne mungoD ja
ta lit etimD qil voral vordt vifliglatoD ja
hjel vongund vordt h i mod vold vise rof vond
etred vod vond vred vod vifliglatoD ne lit vromell
ne god vromell vifliglatoD vromell vifliglatoD vifliglatoD
vifliglatoD vifliglatoD vifliglatoD vifliglatoD
Gemsejøgeren.

Dybt inde i en Bjergkløft, ikke langt fra Flællen
Grindelvald og saae Skridt fra Bjergstrømmen, der
formedels sit stiserholdige Band har erholdt Navnet
sorte Lütschina, staer en Hytte, nu forladt, men vel-
bekjendt for at den i lang Tid tjente til Opholdsted
for en af de, nu mere sjeldent forefindende, Familier,
der gjøre de mange vidunderlige Fortællinger om Gem-
sejagten til Sandhed. Vi kunne kalde dem heronisse;
thi denne Jagt er langt mindre en Erhvervsilde, som
Bildtsyutteriet i Lavlandene, end en bestandig Udsor-
dring til Doden. Den er et ørefuldt Beviis paa
Dygtighed Mod og Behjertethed. Jægeren i Alperne
folger en Drøm, der trods Kulde, Anstrengelse og
Fare maa føre ham til Afsgrunden. Men hvad gjør
det? En uimodstaaelig Lyst driver ham og siger til
ham: fremad! Bestandig har han Helten i Alpernes
Saga set Die, han tænker paa hin frygtelige Celant
af Enyadin, der jagede til sit halvsjerd sindstyrende

Aar og nedlagde 2700 Gemser; han tænker paa Blæsi af Schwanden, der dræbte 665. En Dag da han af Forsølgelsens Hede havde ladet sig henrive til at gaae for vidt, blev han i ti Timer hængende fast-klamret til en Fjeldspids, og hans Haar var derved bleven fuldkommen hvidt. Ester sin Redning ved en Jagtkammerat, gav han denne sin Bosse og svor ikke mere at gaae paa Jagt; men da han var gaaet nogle Skridt og bag en Bust Alperosser sit Wie paa en Gemse, rev han Bossem til sig med det Udraab: „Jeg er endnu stedse Jæger.“ Derpaa begyndte han uden videre at forfolge sit Bytte uden at tænke paa den sidste Rat, udstaaede Dødsangst.

Man maae ikke tro at dette er et kun undtagelsesvis forekommende Tilfælde. Hrem har ikke læst om Herren af Saussures Sammentræf med en Bjergmand fra Sigt, en ung, smuk Mand med en faraae Tage siden øgtet inderlig ilsket Hustru, hvem han forlod for at jage i Bjergene? „Jeg kjender den Skæbne, som venter mig,“ — sagde han til den store Naturforster fra Genf — „alle Mænd af min Familie fandt deres Død ved det, som jeg gjør; og saa kalder jeg Jagttasten, som jeg bærer, mit Vigkæde og dog vilde jeg for alt det Guld, som er i Staden Genf, ikke give Afsald paa denne Dødsmaade.“

Ganske saaledes tænkte Beboerne af den omtalte

Hytte. Bjergene havde stedse været deres egentlige Fædreneland; de havde foretrukket Berømmelsen af denne Kamp med Døden. Flere Generationer af berømte Jægere var udgaaede fra denne Familie og havden forstørret den en vis Anseelse, en vis Adel. Det sidste Huus Historie er en Gjentagelse af dets Forfædres og en Deel af dets Kameraters Historie, og vi gjengiver den dersor saaledes som den findes i Folkets Grindring, overtydet om at deri afspeiler sig en, ikke meget bekjendt, Ejendommelighed af Alpelivet.

II.

For nogle Aar siden var Hytten endnu beboet. Den første Dag af Marts var allerede kommen og siden den 28de October havde ingen Solstraale oplyst Dalen. Neppে trængte et svagt Lys sig til Kloftens Grund, og de ligeoversor liggende Bjerge paa Iselten Alper til Bettierhorn vare indhyllede i et Snedække, der hist og her var afbrupt af Granernes Grenne. Hytten var kun oplyst af det flagrende Lys, der frembragtes af de paa Arnen brændende Grene. Ved vinduet, hvis Ruder vare uigjennemsigtige for medelst Isen, der bedækkede dem, stod en ung Pige, støttet til vinduesposten. Hun havde foldet Hænderne, hvilket hovedet, og hendes hele Stilling viste at hun hengav sig til sorgelige Betragtninger. Ved hendes Fodder sad en ung Mand, som støttede sit

Ansigt paa de foldede Hænder. I deres Samtale
var aabenbart indtraadt en Pause, hvor enhver for
sig selv fortsatte den afbrudte Samtale. Længe horte
man ikke andet i Hytten end den sorte Lütschinas
dumppe Brusen idet den sorte de afrevne Klippestykker
imod Bredden, og Knitteren af de brændende Gran-
grene, der kastede deres Lys omkring. Endelig greb
den unge Mand een af Pigenes Hænder.

„Det er altsaa sandt, Frenelli,” sagde han i en
sørgmodig Tone, „medens jeg langt borte arbejdede
flittigt, i det Haab, at kunne øgte Dig, har Moder
Trine bestemt Dig for Fætter Hans.“

„Det er kun altsfor sandt, Ulrich,” svarede den
unge Pige dedrovet.

„Men naar jeg ret forstaaer det, saa har hun
dog hverken sagt det til ham eller Dig?“

„Nei, Du har hørt gansse rigtigt.“

„Altsaa har din Bedstemoder endnu ikke lovet
Dig til Fætter?“

„Udtrykkelig ikke, uden Twyl, men hun har
givet det tilkjende og Hans har forstaaet hende, uden
at hun har opladt sin Mund; de ere stiltiende blevne
enige.“

„Nu er Spørgsmaalet om ikke din Bedstemoder
vilde opgive sin Plan naar Du havde gjort hende
forstaaeligt, at dit Hjerte havde en anden Tilbøjelighed.“

Freneli ry stede paa Hovedet. „Moder Trine
stader ligesaa fast ved sine Beslutninger, som Eiger
staer paa sin Grundvold,” sagde hun, „og det var
lettere at flytte Bjerget end boie hendes Billie.”

„Men naar Fætter ikke vilde gaae ind derpaa!”
svarede Ulrich og fæstede sit Blik skarpt paa den unge
Pige. „Saa Freneli, svar mig, som om Du lagde
Haanden paa Biblen, har Hans talt til Dig om
Kjærlighed?”

„Aldrig, Du veed at hos Hans ere Ord ligesaa
sjeldne som Guldstykker.”

„Ja, han er en ægte Gemsejæger. Hans Qvinde
er Bjergene; maaskee forlanger han ingen anden.
Naar jeg nu aabenbarede ham Alt?”

Freneli zittrede. „Bud Dit Liv, gjør ikke det
Ulrich,” svarede hun hurtigt, „naar Hans formodede
noget saadant, saa Gud veed hvad der vilde skee.
Jeg vilde frygte mindre om end Lutschine, som for-
gangen Aar, traadte over sine Bredder og rev Træer
og Græsgange med sig.”

„Alt saa er Du vis paa Freneli, at han elster
Dig!”

„Det vil sige,” svarede den unge Pige med en
vis Bitterhed, „at han elster mig saaledes som han
elster Gemserne han forfolger over Bjergtoppene. Troer
Du at han spørger dem og bekymrer sig om deres

Indvilligelse? Jeg er i hans Dine et Jagtbytte, som alt Øvrigt, han troer at jeg tilhører ham, fordi det behager ham og han vilde behandle Enhver, der vilde rive mig fra ham, saaledes som Jægeren behandler Enhver der bør over ham sit Bildt."

"Altsaa er Enhver imod mig her!" udraabte Ulrich smerteligt.

Freneli svarede ikke strax. "Nogen her er Din Ven," sagde hun med sagte Stemme efter nogen Tids Taushed, "det er Onkel Hjøb. Omendstjøndt ogsaa han kun elsker Bjergene og hællager at Du har opgivet Jagten, saa taler han dog bestandig om Dig med Kjærlighed."

"Men Onkel Hjøb formaarer Intet imod Tante Trines Villie, og han er heller ikke her."

"Nei, han er oppe paa Høiene for at søge sine Planter, Stene og Krystaller, dog haaber jeg at han iasten kommer her tilbage."

"Nu vel, jeg gaaer først imorgen tilbage til Meiringen," sagde Ulrich. "jeg vil see om jeg har Noget at haabe af Onkel."

Og han nærmede sig den unge Pige og omslyngede hende med sine Arme. "Men Du," siede han til og böiede sit Hoved saa langt ned, at han med sine Læber berørte Frenelis Haar, "elsker Du mig saalidet, at Du kunde være lykkelig med Hans."

„Du veed altfor godt det Modsatte,” sagde den unge Pige, idet hun gjorde et svagt Forsøg paa at løsdrive sig.

„Altsaa vil Du staae mig bi, Freneli?”

„Saameget som en stakkels Pige kan gjøre, Ulrich!”

„Men hvis Moder Trine og Hans ikke opgiver det?”

„Da,” svarede hun med Zaarer, „ville vi være meget ulykkelige!”

Den unge Mand lagde med et Udtryk af Fortvivelse sin Haand paa sin Vand. I midlertid tænkte hverken han eller Freneli et Dieblik paa Muligheden af Ulydighed. I Alpebeboernes simple Liv, har, under den hellige Skrifts Indflydelse, Børnenes Underdanighed bevaret sig; Logisen er endnu ikke der kommen Lidenstaberne til Hjælp for at nedrive Familiehovedets Net. Denne alene har den frie Billies Net og tør i paakommende Tilfælde føre sin Søn til Offeralteret og lade ham bære Brændet til Flammerne.

Frenelis Bedstemoder, der alene var tilbage for at forvalte dette Overherredømme, havde vidst at opretholde alle sin Stillings Forrettigheder. Hendes Børnebørn, Hans og Ulrich, der var opdragne i hendes Huus, havde lært aldrig at modsette sig hendes Billie, indtil de varne varne til, varne blevne Gemse-

jægere og havde vundet Bjergenes Frihed; men Ulrich
 sollte ingen Trang til denne Kamp og Omstreifen som
 Lidenstaben for dette raa Liv fører med sig, hans
 Ønster toge en anden Retning. Hver Gang han
 gjennemstreifede Lauterbrunner- eller Haslidalen tövede
 han uvilkaarlig hele Timer foran Ørene, hvor Hyr-
 derne bestjæstigede sig med Træssjærerarbeide af Tagus
 eller Ahorn; han beundrede disse Mesterstykker af
 Dygtighed, der kun manglede en noget hurtigere Op-
 findelsesaand; han udtaenkte nye Former, og ofte for-
 glemte han Vildtet han luredes paa, for at snitte et
 Billede af det halvraadne Træ han bræksede af Hyl-
 ternes Tage. Hans gjentagne og bestandigt mere paa-
 faldne Forsøg blevé snart bekendte. Som hans Rygte
 som god Jæger astog, saaledes tiltog hans Rygte som
 dygtig Skjærer i Ahorn. Endelig tilbød en Billed-
 sjærer i Meiringen at optage ham i sit Værksted.
 Ulrich skulle samme steds finde Midler til at følge sin
 Tilbvielighed og desuden finde et saa rigeligt Udkomme
 og for Freneli sikre sig en Belstand, som det ved
 Tagten var ham umuligt at erhverve. Denne sidste
 Grund var alene nok for ham. Han hang sit Gevær
 ved Onkel Hjøbs Seng og begav sig til Meiringen.
 To Aar forløb, to Aar med anstrengt Arbeide, i hvilke
 Ulrich hævede sig til den første Plads blandt Ober-
 lands Træssjærere og erhvervede den fornødne Sum

til at virkeliggjøre hans fødeste Forhaabninger. Vi have seet at Bedstemoderens Hensigter blevé ham aabenbarede i det Dieblif, hvor han truede at være ved Viaalet.

Den unge Billedssicerer begyndte atter at udspørge Freneli angaaende de Tegn, der forriadte Moders Trines Hensigter, da denne selv indtraadte. Hun var en Kone paa mere end halvfjerdsindstyve Aar, lille, mager, og ligesom sammenkrympet af Alarenes Byrde. Maar man saae hendes langsomme, men faste Gang, stulde man antage at Alderen havde bælædt hendes Lemmer med en Staalrustning. Hendes indfaidne Ansigtstreæ lode hendes graa Nine trede endnu sharpere frem, hvis bestandige Ubevægelsighed noget erindrede om en Rovfugls. Paa hendes Skuldre bar hun en Kurv, som er uadstillelig for enhver Bjerg-beboerinde og bares ligesaameget af Vane som til Nutte, omtrent som Soldaterne bærer en Sabel.

Neppe var henn traadt over Dørtærskelen for hendes Blifke i Hyttens Halvmørke sogte Freneli og Ulrich, som ved denne Afbrydelse af deres Underholdning vare synlige forlegne.

„Ah.“ sagde hun, idet hun uden at synde sig gjorde sin Arm fri for de Bidier, der tjente Kurven til Hank, „her er Selskab, det er jo Dig.“

„Gud velsigne Eder, Bedstemoder,“ svarede den

unge Mand, idet han traadte hen til den Gamle,
„jeg kommer fra Meiringen. Jeg vilde erkynlige
mig om Eders Besindende.“

„Og derom spørger Neli Du ganske sagte,“ svarede
den gamle Kone, nu ret godt! men jeg vil gjerne
see de Folk i Ansigtet som kommer til mig. Neli,
skaf Lys:“

Medens den unge Pige adled befriede hun sig
for Knrven, som hun stillede i en Krog, derpaa traadte
hun hen paa den i Hytten oplyste Plads og lastede
et hurtigt Blik paa Ulrich og Freneli.

„Hans er endnu ikke kommen tilbage?“ spurgte hun.

„Endnu ikke Bedstemoder,“ svarede Freneli.

Den gamle Kone vendte sig til sin Neve. „Al-
drig udhviler han,“ sagde hun betydningsfuldt, „Bro-
det, som vi her spise maa han fortjene deroppe paa
Gletscherne. Du har gjort vel i at vælge Dig en
lettere Bestjæstigelse. Gemserne lobe for sterkst for
Fodder der gjerne ville udstrekkes ved Arnen.“

„Jeg har ogsaa Aarsag til hver Dag at glæde
mig over mit Valg,“ svarede den unge Mand uden
at erkjende den spettende Tone, der laae i den Gam-
les Ord.

„Ulrich har medbragt os en Prøve af sit Arbeide,“
afbrød Freneli, som forsøgte at blande sig i Samta-
len, „See Bedstemoder, hvor duelig hun er blevet!“

Hun havde til Lyset bragt et i Tulipanform udarbeidet Bøger; som derefter af alle Dræsfjærere var blevet estergjort men først var blevet opfundet af Ulrich. Moder Trine kastede neppe et flygtigt Blik paa hendes Neuvues Børk

„Og der gives virkelig Folk, der ville kjøbe saadant tilssaret Træ?“ spurgte hun med en vis Forbauselse.

„Tæmmeligt dyrt.“ svarede Ulrich stolt, „saa min Kniv og min Gravstikke hver Uge giver mig flere Penge end Hans kan fortjene i en heel Maaned. Troer Moder Trine ikke, at Penge ikke ere gode Sager?“

„Tilvisse,“ sagde den gamle Kone.

„Uden at tænke paa,“ vedblev Ulrich, forfolgende sin Idee, „at Døden her ikke stedse sidder paa Nakken, saaledes som paa Bjergene. Og Konen, der venter mig ved Øvnen, vil ikke have nødig at zittre naar Bulderet lyder af en Lavine fra Schnokhorn eller Betterhorn..“

Bedstemoderen tilkastede ham et Blik, der twang ham til at slaae Dinene ned.

„J ejønder mig fra Barnsbeen af,“ vedblev Ulrich, „J har opdraget mig som en Son. J veed at jeg ikke er slet eller ondstabesfuld, og at den Kone man engang giver mig ikke vil erholde en hjerteløs Mand. Den hjære Gud straffe mig hvis hun nogensinde over

min Tremſært maae udgyde Saarer. Gjor alſaa mig og Freneli lyſſelig, og vi ville paa vore Knæ tafſe Eder derfor, ſaaledes ſom Katoliferne æter deres Helgener. See Eders Datterdatter beder Eder ligeledes, berov os ikke Kraften og Lyften til Livet."

Ulrich havde grebet den unge Piges Haand og ſtod for Bedstemoderen med et Uotryk af en frygtſem Bedende. Et Dieblk hæftede hun ſit Blif paa dem ligesom Høgen paa et Par Duer; endelig rystede hun paa Hovedet: „Kjencer Du Frenelis Medgift?" spurgte hun Ulrich.

„Hendes Medgift?" gjentog den unge Maud, der ſyntes ikke at have forſtaet hende rigtigt. „Jeg har aldriг tænkt paa at hun havde nogen. Hvad bryder jeg mig om Medgift."

„Men jeg bryder mig derom, jeg!" ſvarede den gamle Kone, „Medgisten er ikke den man bliver rig ved, men man forpligtes derved. Her er den, i dette Skab, ſom Ingen af Eder har ſeet det aabnet og hvorfør I fra Eders Farndom her været bange!"

Og den gamle Bedstemoder traadte til d t ormſtukne Meubel, ſtak i Neglehuslet en foiruſten Negle, ſom hun med Besvarlighed dreide om og aabnede begge Gloiene. I Skabets Mørke ſkuelnede man flere Gemſepander med tilbageboede Horn. De afblegede Knokler ſtrøbde et ſaa ſlæmt Stue, at Freneli ikke

funde tilbageholde et kort Skrig, Bedstemoderen vendte sig til hende.

„Har Du saa lidt Mod, at Du forstrekkes over dette Syn, tossede Pige?“ sagde hun med Haardhed.

„Man kan idetmindste blive overrasket derved,“ sagde Ulrich, „hvad er det og hvorledes kommer Frenceli til en saadan Medgift?“

„Fra Fader til Son,“ svarede den gamle Kone, og sjondt Du just ikke er nogen stor Jæger, Ulrich, saa vil Du dog funne see, at ethvert af disse Stykker hidrører fra en Gemsekonge.“

„Sandelig,“ svarede den unge Mand, som vidste at efter Sagnet funde saa store Horn lun hidrøre fra saa gamle Gemser at deres Esterkommere dannede en heel Hjord, hvis Høvding man antog de maatte være.“

„Du har vel ogsaa hørt, hvor vanskeligt det er at faae sat paa et saadant Stykke Bildt“, vedblev Moder Trine, „og jeg antager at man vil have sagt Dig at de som kunne nedlægge et saadant ikke overgaaes af andre end Erkeengelen Mikael eller den sorte Jæger.“

„Man har sagt mig det,“ svarede Ulrich.

„Nu vel!“ sagde Bedstemoderen med en vis Heitidelighed. „For lengere Tid siden end en Eng behover til at udvoxe, har Alle, som vilde ægte en Datter af vort Huus, bragt en Gemsekonge som Bru-

begave. See her, under hvert Gevir kan Du læse
Navnene paa vore Forfædre. Det sidste, som rager
lidet frem for de øvrige blev bphængt der af min
Svigersøn. Gud gjengjælde ham! Da han kom
for af mig at begjøre sit Sødskende-barn, Frenelis
Møder, viste jeg ham hvad jeg nu viste Dig."

„Og hvad svarede han Eder?"

„Intet; men to Maaneder efter lagde han det
Du der seer for mine Fodder. Havde han ikke bragt
det saa havde min Datter og jeg ventet paa en due-
ligere Fæger."

Begge de Elskende veglede et fortvivlet Blit.

„Hvorledes?" udraabte Ulrich, „I vilde have
slattet en saadan Berommelse høiere end alt Andet?
I vilde ille have taget Hensyn til Frenelis Faders
Venstebor Eders Datter."

Et foragteligt Smil gjennembævede Nykerne i
den gamle Kones Ansigt, og dette var hendes eneste
Svar.

„Altsaa, saalidet spørger I om dens Billie, der
shal gifte sig?" svarede den unge Mand bedrøvet.
„Hvad I forlanger er ikke hendes Lykke, men kun at
den bedste Fæger hører til Eders Familie?"

„Og stedse har vi haft en saadan," svarede den
gamle Kone med Stolthed.

„Og hvad har han bragt Eder," vedblev Ulrich,

„andet end Armod, Kummer og Enlestand? Hvor hvile deres Been som have bragt dette Bytte, hvorf
I nu er saa stolt? Har de ikke alle faaet Laviner til Ligklaede og Afgrunden til Grav?“

„Hvem nægter det?“ svarede Moder Irine med kold Foragt. „Har jeg da talt om et langt Liv, om Ro og Rigdom? I den gamle Historie som Bornene om Vinteraftener forelæste os, har Du ikke der hørt Tale om gamle ædle Familier, hvor Mændene bestandig faldt i Krigen? Nu vil vore Mænd dø i Bjer-
gene, det er deres Valyplads. Stjøndsel over den første som dør i Sengen.“

Freneli solbede Hænderne med det Udraab, der syntes at modsig; men den gamle Kone afbrød hende med hydende Utaalmodighed: „Stille, stille, tossebe Slabning,“ sagde hun, „man spørger ikke efter hvad Du tænker derom. Gud være lovet! Det er ikke Dig der har at befale, for Dig passer det sig at høre og tie. Jeg taler til dem, der vilde vide hvorledes en Frier bliver indført; nu veed han det, og han maae kunne indsee at Enhver af dem maa levere et Bidrag til vore Hæderstatte.“

„Altsaa vil Ingen blive antagen, naar han ikke opfylder denne Betingelse,“ bemærkede Ulrich, „og selo Fætter Hans.“

„Hans forlanger Intet,“ afbrød ham hestig den

gamle Kone, „Hans gjør sin Slydighed. Engang vil Hytten være ham gunstig og da vil hans Kugle finde den rette Vei. Umidlertid bestjæstiger han sig med at ernære os.“

„Og I kan kun tilføie,“ sagde Ulrich levende, „at han derved har et Fortrin, der er fuldkommen uretsfærdigt; thi jeg kan ligesaa godt forslange, at I modtager hvad jeg...“

„Intet!“ sagde den Gamle. „Huset har siedse haft sit Underhold fra Bjergene; Fætter Hans og Dansk Hjøb høster dersor os, og deres Host er tilstrækkelig.“

Neppe havde hun endtalt disse Ord før man paa Fodstien, der førte til Hytten hørte Sandet knirke under hurtige Fodtrin. Treneli hævede Hovedet, lyttede og sagde: „Det er ham.“ Næsten i samme øieblik blev Øren voldsomt stødt op og Hans traadte over Tærstelen. Han bar en Gemsejøgers fuldstændige Dragt, Trsie og Beenslæder af Tsi, der visse talrige Spor af Alderdom, hvore Sko under Læderkamascher, bestudiget af Gissstykkerne, den af Regnen blevne rød Filtehat. Ved hans Side hang Øren, som maatte bane ham Veien paa de snebedækkede Fjelde, Ladeflossen, hvormed han nedstodt Ladningen i sin Bosse og en Lædertaske, indeholdt hans Munition; en stor

Sæl, af rødligt Lærred, hang ham sammenrusset over hans venstre Skulder.

Han var indtraadt som en Stormvind og var blevet staende midt i Stuen, idet han lod sin Gevær holbe salde tungt paa Gulvet. Moder Trine erkendte ved det første Blik at Jagten havde været uheldig. Uden at sige et Ord vinkede hun Freneli til at bringe Ilden i Flamme og selv hentede hun fra et lille Madslab det Nodvendige til at dække Bordet. Forst da blev Jægeren Ulrich vær.

„Gud hilse Dig, Hans,” sagde denne øg git ham et Stridt imøde.

Jægeren svarede ille, men han lastede et hurtigt Blik til Freneli og bemærkede at hun havde Vinene hæftede paa den unge Tæssjærer. Han nærmede sig Arnen uden at sige Noget og hang sit Gevær paa Muren; satte sig da ned paa Huggeblokken, der stod i en Krog ved Arnen og strakte sine med Rim bedækkede Fodder imod den nu igjen flammende Ild. Ulrich, sjønt vant til hans fortrædelige Taushed, syntes dog dennegang noget forundret, han lagde Armene overkors og satte sig paa den anden Side af Arnen, støttende Skuldrene imod Muren.

„Gemferne synes ikke at være meget almændelige,” begyndte han med et let Anstryg af Spot, „da Fætter Hans igjen kommer tilbage som han er gaaet ud.”

Jægeren trak paa Skuldrene og svarede foragtsligt: „Hvem har da paastaaet at Gemserne ere almindelige i Lærlandene naar det er Tøveir og de funne græsse paa Alpetoppene?“

„Saa har Fætter ikke villet soge dem saa høit oppe,“ svarede Dræffjæreren.

Hans tilkastede ham et vildt Blik. „Jeg kommer fra Schreckhorn sagde han med en vis Stolthed.

Bed disse Ord vendte begge Fruentimmerne sig om og selv Ulrich kunde ikke undertrykke en Bevægelse. Schreckhorn er virkelig den høieste Spids, der hæver sig paa Mettenbjerg og allerede dens Navn viser, at dens Bestigen synes farlig for Enhver. Selv Jægerne vove sig kun sjeldent derhen og man kan tælle deres Navne, som har forsøgt Gemserne til dette deres sidste Tilflugtssted. Ogsaa Moder Trine, der nu havde dækket Bordet, traadte hen til Arnen.

„Schreckhorn“, sagde hun med bevæget Stemme. „Kommer Du virkelig fra Schreckhorn?“

„Hvorsor ikke!“ svarede Hans, idet han saa paa hende.

„Hist ere de Alle blevne,“ mumlede den Gamle ved sig selv. „Frenelis Fader, hendes Moders Fader og hendes Bedstefaders Fader; der er et gammelt Had imellem vor Familie og Schreckhorn.“

„Og selv paa denne høie Spids har Du Intet

fundet?" spurgte Ulrich, der imod sin Billie solte Deeltagelse for Fætterens Forvovenhed.

"Hvem siger det?"

"Altsaa har Du seet en Fæhrt?"

"Bedre endnu."

"Hvad da?"

"En Hjord Gemser med deres Konge."

Tre Udraab lød paa eengang. I disse vilde Egne udgjør Gemsejagten Livets Roman, alle forunderlige Eventyr knytter sig dertil; det er som Contrabande paa Grændserne, som Foretagender af Bjergfolk i den vestlige Deel af de Forenede Stater i Nordamerika, eller Guldravningen ved Sacramentas Bredder, det er den stadige Gjenstand Historierne fortalte ved Arnen; deraf henter Folket deres Fortællinger af „Tusinde og een Nat"; ogsaa ude over den en betydelig Magt over Enhvers Fantasie.

Bed Fægerens Uttring om dette Sammentræf nørmede sig baade Nioder Trine, Freneli og Ulrich og spurgte ham alle paa eengang. Hans rettede sig en Straale af Begeistring oplivede hans brunede Træl.

"Ja, jeg har seet dem," gjentog han og udstrakte Haanden, som om han vilde vise paa det forunderlige Bytte, „det var i een af de Spalter, der løber ved Foden af det lille Spiessbjerg. Igjennem min Rikkert har jeg nosiagtig iagttaget dem; verpaa

lagde jeg nyt Hængkrudt paa, for at være sikker paa begge mine Slud, og løb bestandig fremad. Jeg var allerede i Skudvidde af den Gemse, der var ud-sillet som Skildvagt, thi jeg begyndte at kunne see dens Horn, da den sprang tilside for at advare de andre, og Alle flygtede med Kongen i Spidsen. Der vare ni.

Moder Trine gittrede ved denne sidste Angivelse.

„Er Du vis paa Dallet?“ spurgte hun livligt.
„Har Du talt dem?“
„Saa vist som jeg kan tælle Fingrene paa min Haand!“

„Og de vare ansorte af en Konge? Har Du ikke taget feil?“

„Antager I mig for en Jæger fra igaar?“

Den gamle Kone syntes at tenke efter.

„Jeg har i tre Timer forsøkt dem imellem Hjel-dene og langt ind paa den smalle Bjergsti,“ vedblev Hans, der bestandig blev livligere. „I Begyndelsen gik de over Gletscherne hen efter Vinserhorn, derefter vendte de sig igjen tilbage. Fire Gange har jeg om-gaaet dem og kom nær nok til at kunne høre Kongens Viben, som bestandig forte Flokken; men bestandig blev jeg afstaaren ved en Spalte eller et fremsprin-gende Bjeld.

„Og saa har Du mistet dem?“ spurgte Moder Trine.

„Da jeg kom til Eiger, medens jeg omgik et Fjeld, varer de forsvundne.“

„Det er det, det er det!“ sagde den gamle Bedstemoder eftertænksomt. „Ni Gemser . . . Kongen i Spidsen . . . umuligt at naae dem og naar man endelig er nær forsvinder Alt . . . Trenelis Far der havde seet dem en Maaned før hans Død.“

Hans zittrede ligesom imod sin Villie; men efter et Diebliks Stilhed trak han paa Skuldrene og svarede: „Troer I da, at det har været en Hjord af Errgemser?“

„Hvem kan vide det?“ sagde Moder Trine idet hun saae stift hen for sig, „den onde Aand regjerer deroppe.“

„Har jeg negtet det?“ svarede Hans. „Dem som om Natten har dvælet i Egnen omkring Tomfruen have mere end een Gang hørt ham hyle under Gletscherne. Men hvad angaaer det mig? I elleve Aar har jeg budt ham Trods i hans Rige, og naar jeg har min Øre og mit Gevær, saa behøver jeg ingen videre Beskyttelse imod ham. Gud fordomme mig,! Og om end Hjorden fra imorgen af tilhørte den sorte Aand, saa sværger jeg dog, at den skal gjøre Bekjendtskab med mine Augler.“

Treneli og Ulrich saae paa hinanden. Opdragen i den der hersende Overtro betragtede de den evige Snees Regioner som Egnen for de skækkeligste Tilsyneladelser, hvorhen Mennesket kun med frygtsom Forsigtighed og med guddommelig Bistand kunde vove sig hen; ogsaa forekom det dem at Hans's Forvovenhed var syndig. Den Gamle havde uden Twivl samme Følelse, thi hun rystede paa Hovedet og sagde halv høit: „Man maa ikke udfordre den onde Aand, Hans.“

Men Fægeren havde ophidset sig ved sit Praleri; han sprang op og slog med Haanden i Bordet, hvortil han havde nærmest sig. „Bed min Sjæl, Bedstemodre Trine,“ raabte han, „jeg bryder mig ikke mere om den I taler end om Murmeldyret, der piber i Fjeldene. Hør efter hvad jeg lover, og I andre ogsaa: inden 8 Dage skal der paa dette Bord sees en Fjerdedeel af den Gemsekonige, som jeg nu har fulgt.“

Denne Ged var ledsgaget af et Blik paa den unge Pige, der bragte Ulrich til at zittre. Hans Fæters Ord blev aldrig letsindigt uttalte; det han uttalte var bestandig et Slags Løfte, som han aslagde sig selv og som han for enhver Priis bragte til Udførelse. Ogsaa fulgte en øengstelig Taushed efter Udtalelsen af hans dristige Løfte.

Imidlertid tog han en Træstøel og satte sig til det tarvelige Maaltid, som Bedstemoderen havde fremsat. Det bestod kun af Neksten af et sort Brod og et Stykke tør Ost. Hans vendte sig til Træssjæreren:

„Jeg forudsætter at Fætter har ingen stor Appetit til en Jægers Middagsmad, man turde slet ikke vove at byde ham til Deeltagelse i et saa tarveligt Maaltid!“

„Hvem taler om tarveligt Maaltid?“ afbrød ham en Stemme fra Dørtærskelen, og Onkel Hjøb kom tilsyns i Hyttens Indgang, bevæbnet med en jernbeslaet Stok, Krystalssøgerens Hammer i Bæltet, Blikkassen hængte over Skulderen. Freneli og Ulrich løb ham imøde: den ene for at trykke hans Haand, den anden for at befrie ham for det han bar; men den Gamle vilde Intet overlide hende uden en lille Kurv, som han bar under Armen.

„Tag Dig iagt, Neli, tag Dig iagt, min Datter“; sagde han glad, „det er hverken Urter eller Stene eller engang Sommerfugle det er mit Svar til Fætter Hans. Talte han ikke netop om mager Kost, da jeg kom ind? Tag Laaget af, Neli, og viis ham hvad jeg bringer.“

Hun aabnede Kurven, hvorfra hun efterhaanden udtog Egg, røget Flesl, tre Hvedebrodd og en lille Flaske Kirsebærbrændevin. Jægeren, som syntes lige-

gyldig ved Fødevarene, hilste Flasken med en Uttring af Tilsfredshed.

„Ah, det behager Dig dog, min Herre,” sagde den Gamle og slog Fætteren paa Skulderen. „Bed min Sjæl, jeg er glad over at have fundet denne Spalte i dette Hjerte hvor dog een Solstraale kan falde ind. — God Dag Trine, Gud være lovet, I er siden iforgaars kun bleven to Dage ældre som jeg seer. Og Du, Neli, hurtigt, tog os dette Forraad, sæt Dig, Ulrich, vi ville spise sammen, min Søn.”

Medens den Gamle saaledes esterhaanden rettede sine Ord til de Tilstedeværende, havde han stilt sig ved det han bar og taget Blads ved Bordet ligeoversor sine Nevuer. Han tog forsiktig Proppen af Flasken og stjænkede Enhver et Glas trediedelen fuldt, derefter betjente han sig selv. Han erkynndigede sig saa, med velvillig Godmodighed, om Hans havde skudt noget, hvilket Fægeren kun besvarede med et bencegtende Tegn; derpaa udspurgte han Ulrich angaaende hans Stilling i Meiringen.

Den unge Dræsfjærer gjentog det han havde meddeelt Moder Trine, men paa en saa adspredt og nedslagen Maade, at det kun lidet stimmede overens med de Ord, hvormed han skildrede sin gunstige Stilling. Onkel Hjøb sluttede deraf, at han ikke var kommen i sin gunstige Stilling uden ved smertelige

Offre og i Grindringen om hans tidligere Bestræbelser for at hælve den unge Mand derfra lod han sig, imod sin Villie, forlede til at foreholde ham den Uafhængighed og Tilfredshed, han paa Bjergene kunde have erhvervet sig.

I mere end 40 Aar havde Onkel Hjøb levet, udsat for alle de Anstrængelser og Farer, som denne uvenlige Ensomhed forte med sig, og han havde kun erkjendt den tiltrækkende og behagelige Side derved. Medens Hans i sin utæmmelige Forvovenhed kun troede at finde den onde Fjende, søgte hans fromme Blidhed kun Gud. Den Første, henreven af en stommende Lidenskab, streifede om imellem Afgrunde og Laviner, søgte kun sit Bytte; den Anden omgik Hindringerne med Taalmodighed og betragtede Blomsterne, Sommersuglene og Stenene i Kløfterne. Hiiin var den udfordrende Styrke, denne den beundrende Simpelhed. Ogsaa var hans Væsens Munterhed ved Intet bleven formørket. Da hans Ungdom forlod ham, havde den esterladt ham et Skin af Munterhed, ligesom den allerede nedgaaende Sol tilbagelader et Gjenskin af sine Straaler paa de sneebedækkede Bjergspidser.

Da Aftensmaaltidet var fremsat nødte Onkelen Trine og Freneli til at deeltage deri, og det lykkedes hans Munterhed at glatte alle Pander. Kun Hauss's

blev rynket og mørk som sædvanlig. Efterat Fruentimmerne havde fjernet sig, gjorde den gamle Hjøb endnu et sidste Forsøg paa at opmuntre ham. Han syldte hans Glas, lagde venlig sin Haand paa hans Arm og sagde med Vatter: „Dril min Mester Tæger, dennegang kan Kirsebærbrændevinen flyde som Kildevand; vi hjender Kilden og imorgen lader Reisetassen sig atter fylde.“

„Gud bevare os!“ sagde Ulrich. Hvor har Onkel Hjøb opdaget denne forunderlige Kilde?“

„I Lauterbrunnen Bærtshuus,“ svarede den Gamle, „denne Morgen har Kjeldersvenden afkjøbt mig Alt hvad jeg af sjeldne Jordstykker havde fundet ved Rosenlaubi; jeg har erholdt sytten „Bæsen,“ hvorfor jeg har kunnet give Eder dette Festmaaltid; og endda er der noget tilovers,“ tilføjede han idet han slog sig paa Sommerne, der gav en metallist Klang fra sig. Og da den unge Træstjærer tilhjende gav sin Forundring, svarede Onkelen med sagte Stemme: „Maar I vidste hvad jeg har opdaget igaar paa Spidsen af Hjeldet, hvor Sneen var bortsmedtet: et Leie af Luther Krystaller. Jeg formodede det strax da jeg foraa mig saae en kløftet Væg. Jeg har med en Steen banket derpaa, og Lyden var noiagtig som af en Malmklokke.“

Og I har kunnet tage denne Slat til Eder?“

„Endnu ikke. Troer Du, at man saa let kommer dertil! Leiet er ssjult i Fjeldets Sideveg lige over Afgrunden. Men ved et godt Neb kan Menneskene komme overalt, hvor fuglen kan flyve; imorgen gaaer jeg igjen derhen. Ah, hør, Hans, da jeg gif over Wengeralp saae jeg Gemsespor over Upigel; jeg kan angive Dig Pladsen.“

„Mange Tak; jeg veed andre,“ svarede Hans.

„Der vare flere,“ bemærkede Onkel Hjøb, „og Du veed at Wengeralp er en bekvem Jagtplads.“

„Jeg søger ikke de bekvemme Pladse,“ svarede Tægeren tørt, og tilføjede, idet han kastede et spottende Blik paa sin Fætter, „men jeg troer alligevel, at denne Esterretning kan forlede Ulrich til Jagt.“

„Du har Ret, Hans, det gjør den ogsaa,“ svarede Træssjæreren, „J vil vise mig det Onkel Hjøb og imorgen begiver jeg mig paa Veien.“

„Du?“ raabte Hans og rettede sig i veiret „Bud min Sjæl! Er dette dit Alvor?“

„Saaledes, at jeg vil bede Onkel om mine Jagtredskaber, som jeg har efterladt hos ham.“

„Er det sandt?“ raabte den Gamle. „Du vil opgive Træssjæreriet og igjen gaae paa Bjergene?“

„Jeg vil forsøge det.“

„Altcaa vil Du ille idag vende tilbage til Meyringen?“

„Idag vil jeg sove hos Eder, Onkel Hjøb, naar
J tillader det.“

„Og imorgen?“
„Imorgen vil J give mig mit Gevær og vise
mig Sporet, som J har truffet paa Wengeralp.“

Den Gamle sprang livligt op fra Bordet. „Det
gjælder,“ raabte han, „Gud være lovet! Drengen
kommer igjen til os! Har J hørt det, gamle Trine,
hvad han vil?“

„Ord bortblæses af Binden,“ svarede Bedstemo-
deren ligegyldigt, „man maa see Gjerningerne.“

„Vi ville see dem, vi ville see dem!“ svarede
Krystalsgøgeren. „Ved min Sjæl, han maa etter
finde Smag for et frit Liv. Denne Aften vil jeg
bede til den himmelske Fader, at han vil opmunstre
ham og bringe den smukkeste Gemsekonge for hans
Gevær.“

„Ja,“ raabte Ulrich og greb den Gamle ved
Armen, „beed Gud derom, Onkel Hjøb; for en saa-
dan Lykke vilde jeg give den bedste Halvdeel af mit
Liv.“

Bed disse Ord fastede den unge Mand et Blik
til Freneli, hvilket ikke undgik Fætter Hans. Hans
Pande rynkedes og han beed Læberne sammen, men
han vedligeholdt sin Taushed. Ulrich tog Aftled og
bortsjernede sig med Onkel Hjøb. Herpaa rettede Hans

et Blik paa den unge Pige, for hvilket hun rodmende slog Dinene ned, nikkede med Hovedet, som Gen der har faaet en Twyl lost, tog derpaa sit Gevær og forlod stiltiende Hytten.

II.

Den anden Morgen, længe før Dagens Frembrud, var Ulrich og den gamle Krystalsøger staet op og rustede sig til deres Vandring.

Oncel Hjøb beboede en Hytte, der endnu var mindre og fattigere end Moder Trines. Husgeraadet indskrekede sig til en Seng, et lille Bord og tre Skamler; langs med de fire Vægge vare Samlingerne ophobede, som han havde sammenbragt fra Bjergene. Disse glindsende Stene, disse torrede Urter, disse Sommerfugle med de mange farvede Vinger, som prydede Hytten, gav den et vist sælsomt Udseende, hvortil den Gamle selv bidrog ved sin gammeldags Klædning, sit graae Skjæg og sit Haar, der i hvide Løscher hang heelt ned af Nakken. Oncel Hjøb fastede et sidste Kjærlighedsblik paa disse sine Rigdomme, medens han omhængte sig Knuderebet, der skulde tjene ham til at naae det Dagen forud omtalte Steenlag, og syldte sin Sæk med Jernklamper, Bolte og den sorte Jerntang, der var aldeles nødvendig ved hans farlige Forehavende. I midlertid havde Ulrich ligeledes

bestjæstiget sig med sin Udrusning. Han undersøgte omhyggelig sit Gevær, en gammel Gemsejægerflint, hvis eneste Løb indeholdt to paa hinanden satte Ladninger, som man formedelst en dobbelt Laas kunde affyre efter hinanden. Efter at have forvisset sig om at begge Laasene varer forsynede med Fengfrudt besækkede han dem med et Læder=Overtræl og fulgte da sin Onkel der ventede ham udenfor Døren.

For at bevæge den unge Mand til at vende tilbage til den Levemaade, han saa godt kendte, var hans Kjærlighed til Freneli og Bissheden om ikke at erholde hende uden at opfylde den besynderlige Be tingelse, som Moder Trine fordrede, ganske nødvendig. Ingen anden Næringsvei er mere udsat for Anstrengelse, Savn og Fare. Gemsejægeren gaaer sædvanlig allerede ud om Aftenen, for ved den frembrydende Dag at kunne være paa Bjerghøiderne. Maar han intet Spor opdager, saa stiger han høiere op, bestandig høiere og standser ikke for han har opdaget et Spor der kan føre ham til sit Bytte. Da bevæger han sig fremad med stor Forsigtighed, snart paa Hænder og Fodder, snart krybende som en Slange indtil han kan skjelne Gemsen's Horn; først da er han dem paa Skud, Maar den Gemse, som holder Vagt — thi de udstille stedse Vagter — ikke opdager Jægeren, saa søger han et Anlægspunkt for sit Gevær og skyder, idet han sigter

ester Hovedet eller Hjertet, thi træffer Auglen andre Steder, saa kan den trænge heelt igjennem Dyret uden at bringe det til Falz og det omkommer da i en Bjergkloft eller bliver et Rov for Lammegribben. Men naar det er forhindret i at flygte, saa iler Fægeren til og udfjærer dets Strube. Da lægger han det paa sine Skuldre for at være det over Bjegstrømme, over Sneemarker og Afgrunde til sin Bolig. Overfalder ham Matten, hvilket ofte er Tilfældet paa disse farlige Reiser, saa opsgør han en Klippespalte, tager af sin Taske et Stykke sort Brød, saa haardt at Tænderne ikke kunne bide det, og maler det mellem to Stene, drifker dertil noget Sneevand, lægger en Steen under sit Hoved og sover ind med Afgrunden under sine Fodder og Lavinerne over sit Hoved. Den næste Morgen bringer nye Anstrengelser, nye Farer, og dette varer ofte flere Dage, uden at han opdager en Bolig eller møder et menneskeligt Væsen. Tidligere kunde han haabe at træffe sammen med en Krystalssøger eller en Jagtkammerat; men de første ere næsten ganske forsvundne og de sidste blive stedse sjeldnere. Hvad der skeer i en enkelt Familie synes ovrigt at være et Eksempel paa en indtraadt Forandring hos hele Befolningens. Den gamle Hjøb var et Billedet paa en uddød Slægt; Hans paa dem, der gif deres Undergang imøde, Ulrich paa den fremtidige.

Midlertid havde den Gamle og hans Revue tilstraadt deres Vandring. Himmelnen var endnu ikke oplyst, og de iisbedekkede Bjergspidser affsar dem den mørke Synskreds. Lütschine brusede i Dalens Dybde; en raae Wind gjennemfusede de med Sne bedekkede Fyrretæer og alt imellem lod en Skovhuggers Dre-
flag fra den lavere liggende Skov. Hjøb vendte sig til sin Reisfælle.

„Morgenen behager mig ikke,” sagde han i en betenkelig Tone, „Taagen sætter sig paa Faulhorn, igaar blev Astenrøden længe ved at gløde og Maanen gik op med en rød Ring. Jeg frygter for, at imod Middag vil Noget komme over os.”

„Vi ere jo i Begyndelsen af Marts,” indvendte Ulrich, „og sædvanlig kommer Fønken sildigere.”

„Det har jeg ogsaa sagt mig selv,” svarede den Gamle, „men ikke destomindre ere Tegnene daarlige; naar Du er deroppe saa giv Agt paa Horizonten.”

Under denne Samtale vare de begyndte at klavre op ad Bjergstien. Begge gik med faste og lige Skridt, som Bjergfolk ere vante til; men den unge Mand gik uvilkaarlig foran, sorgmodig og betenkdom, medens Krystalsogerens hvert Dieblik blev mere munter og fornziet. Jo længere han kom op paa Høiene, der siller Eiger fra Wengeralp, desto bedre syntes han at kjende hvert Fjeld, hvert Træ og hver Gruppe af Planter.

Man kunde have sammenlignet ham med en Landsforviist, der netop igjen er traadt over sit Fædrelands Grendser; paa sin Bei gjennemforslede han med et fskarpt Øie, ved det frembrydende Dagslys Hjælp, alle Kløster som Sneen ikke havde bedækket, og fandt her en Plante, der et tørret Insect, længer henne en Steen, hvis Navn han udtalte. Endelig, efterat de havde naaet Bjergets første Assats, og Morgenrødens Gjenskin, som belyste Bjergenes Toppe, omstroalede dem og tillod dem ai see, i et ubestemt Omrids, Eiger og Schrechhorns Sider, medens Dalen ved Grindelvald var indhyllet i Mørke, blev Onkel Hjøb staende.

„Her maa vi ssilles, min kjære Dreng,” sagde han, „Du gaaer nu tilhøire, jeg tilvensre. Har Du rigtig forstaet min Anvisning og vil Du kunne finde tilbage ?“

„Jeg haaber det,” sagde den unge Mand og saae sig omkring for at kjende Bjergtoppene, som han ikke i flere Aar havde besøgt.

„Gaae først opad den Bei,” begyndte Onkel Hjøb igjen, „langs med den lille Skov af Fyr og naar Du er kommen forbi dem saa vil Du komme til en Plads, som Du paa en anden Aarstid let vil kunne kjende paa de blaa Gentianer og Bustene af Euphrohien med de røde Druer; men nu er alt bedækket med Sne. Gaae forbi Fjeldet der ligger til-

høire for Dig, i Reningen af Eiger, og stig bestandig lige op indtil Du kommer til Smaasteensleiet; der er endnu Lycopadier som trænge igennem Steengrunden, derpaa kommer Du paa den store Flade, hvor Du kun behøver at see Dig omkring for at finde Dig tilrette. Nu fremad ved Guds Bistand, vi ville bede ham ledsage os!"

Omkel Hjøb blottede sit Hoved; Ulrich ligesaa, og støttet paa sin jernbeslaede Stok begyndte den Gamle at fremstige lydeligt een af hine Bonner, som ere almindelige for Bjergbeboerne, og ikke ere udenad lærlerte, men aspassede efter de forhaanden værende Omstændigheder. I dette Dieblik gik Solen op og over øste Bjergene med et Flammestkin, der styrtede som en Lavine frem fra den ene Bjergspidse til den anden. Man saae efterhaanden de fremhængende Bjergspidser. Stierne og Klosterne træde frem af Mørket for ligesom at indtage deres Pladser i dette gigantiske Panorama.

I det Dieblik da den gamle Krystalsøger endte sin Bon med det hellige Amen trængte Dagens Klarhed til ham, naaede den Plads, hvor han havde dvælet med sin Reisefælle og omgav ham med et vist glindsende Skin. Hjøb vendte sig imod Østen med en takkende og hilsende Bevægelse.

"God Lykke," sagde han med glad Stemme,

„det vil lade os see Wildtet og Afgrundene; det Øvrige afhænger af vor Forsigtighed. Høst paa, hvad der, efter Ordsproget er nødvendigt for en Gemsejæger: „et Hjerte fastere end Staal og to Dine paa hver Finger.“

„Jeg vil bestrebe mig for ikke at forglemme det,“ sagde Ulrich.

„Saa gaae med Gud, min Søn.“

„I ligeledes, Onkel Hjøb.“

De vaglede endnu en venlig Afskedshilsen og fildtes ad. Den unge Mand, som havde begivet sig paa Beien, saae den Gamle træde ind i en Spalte, der gjennemfurede Bjergvæggen. Han tabte ham snart af Syne, men snart efter hørtes hans klare, gjennemtrængende Stemme fra Spaltens Bund, han sang den tydste Psalme, som Reformationens Martyrer istemmede da de gif til Rettterstedet: „Lykkens Dag er frembrudt.“

Efterat Ulrich et Dieblik havde hørt derpaa begyndte han at bestige den steile Bjeldvæg og var snart forbi de sidste Fyrretreer. Jo høiere han kom desto høiere syntes de foran ham liggende Bjergtoppe at blive. Solen steg stedse høiere paa Himmelten, og lig Seirherren, der i hurtigt Løb erobrer den utilgjængeligste Fæstning, saaledes plantede den efterhaanden sin Flammefane paa de erobrede Bjerg-

spidsen. Taagen, som laae paa de lavere Høie, forsvandt nu almindelig og foer, dreven af Morgenwinden som enkelte Flige af et prægtigt Slør, gjennem hviis store Aabninger Dagslyset trængte til Dalens Bund. Ulrich blev imod sin Billie udreven af sine Drømme og begyndte at betragte sine Omgivelser. I Bjerg-lusten, i de tusinde Gjenstande som fra alle Sider møder vort Blk og opvælke vor Videbegjærighed, ligger noget, jeg veed ikke hvad, som vederqvæger og styrker os. Legemet bliver smidigere, Aanden modigere. Foran disse Sneemarker, der forhindrer vor Adgang, foran disse Afgrunde, der spærre os Veien, bliver man greben af en Art Feberhede, som foran Fjenden. Man foler i sit Indre Krigstrompeten give Gjenlyd og tusinde Stemmer raabe: Fremad!

Greben af denne Slags Ruis forstærkede den unge Træfjærer sine Skridt og betraadte den farlige Bjergsti, der sorte til den første Assats. De paa den nederste Bjergaassats adspredte Sommerhytter laae begravne af Sneen, hvorpaa man hist og her opdagede nogle Forhoininger. Man iagt tog kun nogle forkoblede Hyeretræer og nogle Busse af Overgbuskbom, som trængte sig frem af den torre Bund. Snart forsvandt ogsaa disse og man saae kun nogene Fjelde, farvede af enkelte Riimfroststriber. Ulrich naaede endelig den af Onkel Hjøb besrevne Fjeldkloft. Det

var et dybt Indsnit i Fjeldene, hvori Solstraalerne trængte ind. Han vilde netop træde ind, da han i den mørke Indgang saae en Skikkelse fremtræde og han kændte sin Fætter Hans.

Gemsejægeren var samme Klædning som Aftenen forud. Han havde Vøssen hængende i en Rem over Skulderen og støttede begge sine Hænder paa en jernbeslaget Stok. Hans Træk vare endnu mørkere end sædvanligt. Han bevogtede Veien, som Ulrich skulle betræde. Denne var ved et Forundringsudraab forbøsset bleven staagende.

„Du her, Hans,” udraabte han, „Gud bevare os! Hvorledes er Du da kommen her?”

„Gives der vel en anden Bei paa Engernalp?” spurgte Tægeren koldblodig.

„Og hvad gjør Du her?”

„Jeg har seet Dig komme, jeg ventede paa Dig.”

„Har Du Noget at sige mig?”

„Gaaer Du ikke for at opsoge Gemserne, som Onkel Hjøb igaar havde seet?”

„Uden Twibl.”

„Du vil ikke mere finde dem, jeg har undersøgt deres Spor, de ere vendte tilbage til Gletscherne.”

„Nu vel, saa vil jeg følge dem i denne Retning.”

„Er Du bestemt derpaa?“

„Hvorfor ikke?“

„Saa ville vi jage sammen,“ sagde Hans og hævede sin Stok, som om han efter vilde begive sig paa Veien. Det var første Gang at Ulrich af sin Fætser havde faaet et saadant Tilbud. Han tilkastede ham et Blik, som Hans godt forstod.

„Frygter Du mit Selskab?“ spurgte han heftig den unge Træssjærer.

„Hvorfor skulde jeg frygte det,“ svarede denne.

„Hvem veed?“ svarede Hans, „maaske kunde Du befrygte, at Du med mig kom til at stige for høit eller for langt op.“

„Beg mit Liv, derpaa har jeg slet ikke tænkt;“ sagde Ulrich med lidt Stolthed. „Om Du end er bedre Jæger end jeg, saa har jeg dog ikke saa ganske glemt Haandværket, at jeg ikke skulde kunde gaae derhen hvor Du gaaer.“

„Saa vil vi bryde op,“ afsbrod ham Hans og betraadte den snevre Gjennemgang, som han begyndte at bestige. Ulrich fulgte ham, og begge naaede snart den Flade, hvor Fodstien deelte sig og løb i forskjellige Rettninger. Jægeren viste sin Kammerat Sporene, hvorom han havde talt, hvilke i Virkelig-heden antydede en Gemsehjords nylige Flugt, som havde taget Veien efter de høie Bjergtoppe. De

lode Uppel tilhøire og stege dristigt op af Høiene, der stiller Eiger fra Bengeralp. De naaede snart Sneemarkerne, som bedækkede Bjergets første Uffsats, og gjennemskred dem i lige Linie, bestandigt forfolgende Sporene; men paa den anden Side af Bjerget tabte de sig pludselig paa de frosne Sneemarker, som udbredte sig for deres Fodder. Saalangt deres Blif naaede, traf det kun paa nogene Fjelde, hvormellem Jissladerne strakte sig, der endeligt indesluttedes af de graae dybe Revner i Ilsen. Man havde funnet antage, at man saae Mundingen af en fra Himlen nedstyrrende kjæmpemæssig Flod, der i sit Fald pludselig var blevet til Jis.

Jægerne befandt sig dengang lige ved Gletschernes forunderlige Dæmninger, der synes at afsperre for Menneskene en 150 Mile lang Strækning af Alperne. Her var Jishavet fra Neder-Grindelwald og Alesch, længere henne Jisserne Bischer, Finsteraarhorn, ved Lauter og ved Gauli. Hans oversaae et Dieblik de forskjellige Retninger, da vendte han sig imod Syden uden at sige et Ord. Hans Gang havde en feberagtig Hurtighed og en trodsig Sikkerhed. Jo vanskeligere Veien var desto mere påskyndede han sin Gang, med Udsende af vredladden Ligegyldighed sprang han over Spalterne, klatrede op af Høiene og steg ned i de isbedækkede

Kloster. Siden han var trængt op i denne eensomme
 Hoide havde han i sit Væsen viist en heel Foran-
 dring; hans Dine lynde af Stolthed, hans vidte-
 aabnede Næseborer syntes at indaande den raa Bjerg-
 lust, hans Leber bevægede sig af og til, som om
 han udstodte hemmelige Trusler. Ved hver Hindring
 der kom ham i veien udfjordte han et fort Skrig og
 satte over den. I denne ophidsede, til Raseri grænd-
 sende Tilstand, funde man have antaget ham for en
 grusom Grobrer, der træder Fjendens Land under
 Fodder og betegner hvert Skridt med en Seier. Hste-
 detfor at formindskes blev dette Raseri større ved hver
 Hindring. Man folte at han her besandt sig paa
 sin eiendommelige Valplads, og at denne eiendom-
 melige Atmosphære berusede ham ligesom Soldaten
 bliver beruset af Krudtdampen. Ulrich, som i Be-
 gyndelsen stiltiende havde fulgt ham, forbausedes over
 den bestandige Fremskridten og overlagde hvad Gemse-
 jægeren vel kunde vente paa dette Ishav, som om-
 gav dem paa alle Sider. Han spurgte ham een
 Gang. Hans viste mod Horizonten og svarede:
 „Bidere!“ Endnu flere Ishjerige blev overstegne,
 flere Revner oversprungne, og ved hvert gjentaget
 Spørgsmaal svarede Jægeren ræsende: „Bidere, be-
 standigt videre!“

I midlertid formørkedes Himmelnen, en dump Lyd

hørtes fra det Fjerne og hede Windstod foer hen over
 Ismarkerne. Ulrich gjorde sin Kammerat opmærksom
 herpaa; men denne syntes ganske at være beskjæftiget
 med et mørkt Forehavende og bekymrede sig ikke om
 noget af det, der omgav ham. Den unge Træ-
 sjærer var ganske aandelos, han saae sig omkring
 uden at kende det Sted, hvor de befandt dem. Det
 var en Slags Terrasse, der havde dannet sig paa
 Siden af Gletscherne og var omgiven af dybe Af-
 grunde. Han blev staaende og lagde Haanden paa
 sin med Sved bedækkede Pande. Hans vendte sig
 om, Intet hos ham antydede, at han var saa ud-
 mattet af den besværlige Vei, hans Ansigt var lige-
 saa blegt, hans Skridt ligesaa faste, hans Aandedrag
 ligesaa frit som ellers. Naar man saae dem begge,
 saa havde man ligesom et Billede af to Tidsbaldere
 og to Generationer for sig. Den ene fremtraadte
 som Repræsentant for Jægernes Slægt, ved hvis
 Skud, lidt efter lidt, de vældige Uroger, Bildspinene,
 Hjortene, Steenbukkene og Raadyrene vare tilintet-
 gjorte. Det var en af de sidste omstreifende Jægere,
 der ligesom Rødhuderne i Amerika vante til at
 sove under aaben Himmel, til hele Dage at forfolge
 Bildrets Spor, hele Dage vente i et Baghold, be-
 kjæmpende alle en fjendlig Naturs Farer, og over-
 vnde Alt ved Kraft og Taalmodighed — frygtelige

Mennesker, levende udenfor Lovens Grændser, give de deres ved Gensomheden ophidsede Lidenslaber Lust med en Hestighed, der er lig det frygtelige Uveir, der ofte raser i deres Bjerge. I Modsetning her til synes den anden, som allerede sagt, at være en Repræsentant for den nyere Slægt, hvem Civilisationen, ligesom Orpheus Lyre lærer mildere Sæder, og hos hvar Kraften er svækket, men Manden udviklet, der ombytter Magten med Selkabelighed, Hævnen med Retfærdighed.

Medens Ulrich saae sig om for at finde en Steenblok at sætte sig paa tilkastede Hans ham et spottende Blik: „Nu, Du dristige Jæger, er Du allerede ved Enden?“ spurgte han.

„Endnu ikke,“ svarede Ulrich, „endføndt Du ikke synes at have anden Hensigt end at see hvorvidt mine Kræfter strække til.“

„Har Du ikke besteget Bjergene for atter at hengive Dig til Gemsejagten?“

„Jeg vil stedse gjøre det.“

„Saa behager det Dig uden Tvivl ikke længer i Meyringen at skære Buskbom og Ahorn?“

„Mig!“ udriabte Ulrich med uvilkaarlig Hestighed. „Tro ikke det Fætter; naar min Kniv ffjærer i Træet saa forekommer det mig, som jeg aandede friere. Hvad Du soler paa Bjergtoppene det soler

jeg naar jeg har Snittekniven i min Haand; mit
Die seer klarere, mit Blod løber hurtigere. Endnu
da vi stege op paa Randen og Du visse mig Spo-
rene, veed Du hvorefter jeg saae? Ester en Bust
Cyclamer, der i en Huulning udfoldede sine Blade,
som jeg gad estergjøre med Kniv og Gravstikke."

"Og hvorför har Du da igjen taget Geværet
i Haanden?" spurgte Jægeren med Hestighed.

Ulrich syntes forlegen.

"Det var nødvendigt," sagde han og reiste sig
fra sit Sæde — „af en Marsag, som Du senere vil
ersfare. Lad os nu bryde op."

"Nei bliv!" afsprød ham Hans med en bydende
Geværde. „For at erfare det, som Du ikke vil sige
mig, behøver jeg ikke at vente, jeg veed Alt: Du er
igjen bleven Jæger, fordi dette er den eneste Maade
hvorpaa Du kan vinde Freneli, og fordi Du elsker
hende."

"Det er sandt," svarede Ulrich uden Toven.
„Har Du, for at spørge mig derom, ventet mig ved
Bengeralps Pas og fort mig hertil?"

Hans støttede begge Hænder paa sit Geværsløb
og saae stift paa ham.

„Altsaa Du tilstaaer det," svarede han og ved
sine Læber sammen, „og dog veed Du at ogsaa jeg

har udseet Neli til min Kone; siig mig, er dette Dig
ubekjendt!"

„Mei!" sagde den unge Træssjærer, der ventede
denne Erklæring; „men da Neli er ubunden saa
gjælder vor Billie ikke; hun alene maa gjøre Valget."

„Og Du veed vel, at det allerede er gjort, ikke
sandt?" tilføjede Frægeren med flammende Øine.

„Du har gjort dine Fortrin gjældende før at vinde
hendes Hjerte. Jeg har ikke forstaar et andet end ind-
vendig at lide og tie, medens Du forstod at over-
tale hende. Jeg bragte hende ikke andet end det
torre Brod i hendes Bolig medens Du kom med
ufkaarne Bægere, jeg har seet det igaar. Men Du
troer da ikke at jeg, uden at hævne mig, vil lade
Lykken rive fra mig."

„Hvad vil Du sige dermed?" afbød Ulrich
ham gysende.

Hans greb hans Arm. „Hør," vedblev han,
„jeg har villet tale med Dig paa et Sted, hvor
Ingen kan forstyrre os. Læg altsaa vel Mærke til
hvad jeg vil sige Dig. Neli maa blive min, hun
maa blive det, der maa saa skee hvad der vil —
hører Du det? Og om Nogen vilde forsøge at fra-
tage mig hende, saa vil jeg, saasandt jeg er min
Moders Son, dræbe ham om han end var min Ven
eller min Broder. I ses Åar har jeg i mit Hjerte

haaret Tanken om Gistermalet med Neli, denne Tanke var stedse min Ledsgager paa Bjergene, med den bestjæstigede jeg mig, den har udgjort min Ros og min Glæde. Hør det vel, forsøg ikke at tilintetgjøre mit Haab, eller ved Gud i Himlen! der vil seee en Ulykke."

„Hvad Du der siger, Fætter, det kommer ikke fra Dig selv," svarede Ulrich ophidset, „det er den onde Aland, der frister Dig og taler ved Dig. Overlad Alt til Guds Styrelse, hvem veed om han ikke snart vil gjøre det Du ønsker? Du veed Betingelsen for at erholde Freneli; naar vi begge tragte efter at opfylde Betingelsen, kan da ikke den samme Skjæbne ramme os, som indtil nu næsten har truffet ethvert Huus, og derved gives saa den Aanden Plads.“

Hans fæstede et gjennemborende Blik paa Ulrich. „Og denne Aanden haaber Du at blive," sagde han.

Ulrich rystede paa Hovedet. „Du veed ret vel at Tærringerne ikke ere gunstige for mig," svarede han med Bitterhed, „og alene jeg havde Ret til at beklage mig, naar jeg ikke troede paa den, der seet ned paa os.“

„Men naar vil Afgjørelsen komme for os?" udraabte Hans heftig.

„Maaskee endnu i denne Time," svarede Træsijcereren, som i nogle Diebliske syntes foruroliget ved

den sterkere blivende Brusen og ved Mørket, som begyndte at brede sig over Bjergene, „indtil nu har Vreden gjort Dig haade blind og døv; men hør efter og see Dig omkring.“

Den unge Mand pegede med Haanden mod Syd Jægeren saae derhen og zittrede. Man saae graa Taageshyer sækne sig fra Himlen ned paa de høieste Bjergspidser, de syntes at jage en ræsende Storm foran sig, Glefschernes sneehvide Skin var bleven mat og en dump Lyd gjenlod undertiden fra Bunden af Sneehulerne. Efter flygtig at have betragtet disse Veirtegn, overfloi en Straale af vild Glæde Gemsejægerens Træf.

„Bed min Salighed, Du har talt som en sand Prophet,“ sagde han til sin Fætter, „Din Forudsætning vil snart gaae i Opsyldelse.“

„Jeg troer der er en Storm i Anmarsch,“ bemærkede Ulrich.

„Det er Fohnen, der kommer,“ svarede Hans med Dinene bestandigt rettet mod Horizonten, „soler Du denne varme Luft? Seer Du dernede Taageshyerne hvirvles omkring?“

Ulrich hufsedde ligeledes paa den Bekymring, som Onkel Hjøb havde utalt i Aftedens Dilekt. Som alle Bjergbeboere kendte han ogsaa godt denne hede Stormwind, der kommer fra Afrikas

Orkener og bryder sig imod Alperne, paa sin Vei forstyrrende og nedrivende Alt. Blandt alle de frygtelige Naturoptrin, hvoroversor, Menneskenes Mod og Anstrengelse bliver fugteslos, kan intet stilles ved Siden af det nysnævnte. Selv i de dybesie Dale lader man ved Fohnens Nærmelje Kreaturerne drive ind, slukker Ilden og Ingen vover at forlade sit Huus. Den unge Treffsjaerer spurgte sin Kammerat, „om det var gansse vist at Fohnen kommer.“

„Vist,“ svarede Jægeren, som udstrakte Haanden for at antyde Binden, „i faae Diebliske vil den naae os. Du har villet, at Gud ssulde være vor Dommer; Gud har hørt Dig, nu vil han dømme os imellem: den af os som kommer ned igjen vil faae Neli. Lev vel, sorg for dit Liv, jeg gaaer for at forsøge paa at frelse mit.“

Uden at asvente Svar, løb Hans til det smalleste Sted af Isspalterne, stodte sin jernbeslaede Stok paa Randen deraf, svang sig over med ei Spring og naaede den anden Side. Torgjæves vilde Ulrich falde ham tilbage, Jæreren løb videre, uden at agte paa ham og forsvandt snart i den tykke Taage, som hang ned over Bjergsiden. Ulrich, som intet Middel havde til at springe over den foran ham værende Spalte, maatte tiltræde Tilbageveien. Allerede trussen af de enkelte Bindstod, som Fohnen jagede foran sig, tog

han veien over Gletscherne. Istedetfor, som Hans at stige høiere op, hvor Sydvinden var minder heftig, steg han ned efter Mengeralperne, saa hurtigt som det var ham mulig; men den blod blevne Sne begyndte høst og her at revne, Gletscherne lode ofte høre en Bragen i deres Spalter, en lummer Lust blæste Tid efter anden og tabte sin ulykkespaaende Viben imellem Gisbjergenes Toppe. Enkelte Fugle, trusne af Stormen under den frie Himmel, opsgøgte i hurtig Flugt deres Opholdssteder og udstodte øengstelige Skrig; man hørte allerede i de lavere Regioner Alpernes Stormbrud, hvis sorgelige langtrukne Viben gjenlød fra den ene Afgrund til den anden og gjentog sig i tusindfaldigt Ecko, det var Bjergenes usynlige Skildvagt, der forberedte en frygtelig Skreksschene,

Ulrich betragtede Horizonten med Bekymring. Slymasserne trængte bestandigt hurtigere fremad og han saa sig omgiven af et Taagesslør, som, dreven af Fohnen, fra alle Sider fortættedes. Endelig kom Fohnen selv i hele sin Heftighed. Dreven fremad ved dens Heftighed vedblev den unge Mand at stige ned af Gletscherne i straa Retning, idet han søgte at undgaae Gisspalterne, hvor han funde styrte ned; han næede et Hjørne, hvor et fremspringende Klippestykke gav ham lidt Lye imod den voldsomme Wind. Da han endelig funde see sig omkring havde Ali faaet et

forandret Udseende, og dog havde han kun ligget saa Dieblifte, krafteslos og uden at kunne bevæge sig, paa Jordens i sit Tilflugtssted. Ved Føhnens Hestighed vare Skyerne jagede bort og saaes nu kun i det Fjerne, og paa de skysfrie Bjerger kunde man opdage selv de laveste Toppe; men den afrikanske Wind vedblev al suse omkring Bjergspidserne, foer hen over Afgrundene, trængte ind imellem Høiene og syntes at smelte Alt ved sit varme Pust. Paa de spaltede smelstende Fismaker fremstod Bække, der begyndte at udgyde deres glindsende Vand igennem Klosterne.

Den unge Fæger reiste sig, beskyttende sig imod den heftige Storm i de høje Kloster, som gjennemstrar Gletscherne, og fortsatte sin Vei med bedre Virkning. Da han hidtil kun havde mødt Føhnen i Dalene, hvor den er affjølet paa sin Vei over Bjergerne, saa havde han aldrig iagttaget dens Virkninger paa de iisklædte Bjerger, hvor Alt syntes at synke sammen under dens Pust. Som han fred videre frem smelte Sneen bestandig hurtigere til alle Sider, Bækken vorede til Strømme, flod ned af Siderne, forstørrede sig bestandigt og forenede deres uimødstaelige Bolger. Klippeblokke, udrevne af deres Fisleie, rullede i Førstningen ned af Skraaningen, da, stødende paa en Hindring, hævede de sig til store Masser og styrlede da over Fisrevnerne ned i Afgrundene, hvorfra

man længe hørte Buldret af deres Sammenstød mod
Jisveggene. De paa Terasserne ophobede Sneemasser,
styrtede, bærvede deres Underlag, med tordnende Brag
ned i Afgrunden, rivende Alt med, som kom dem
iveien. Fra Afgrunden opstege Dampe som Stovflyer.
Hvert Dieblik syntes disse om Vinteren ophobede
Sneehjerde at falde i Ruiner og disse Masser spær-
rede efterhaanden alle Tilgange. Ulrich søgte forgjæves
en Udgang. Her var et Vandfald, som oversvøm-
mede Hulveien, hvorigennem han vilde undfly; hist
en Lavin, som havde spærret Veien, til Høire en
Klippe, der som en Brobue havde fastet sig over
en Kloft, og ikke fremhød noget sikret Holdpunkt, til
Venstre en kun halv aabnet Spalte; overalt den
sonderbrudte Jis's Bragen, de faldende Laviners
Torden, de udstrømmende Vandes Brusen, og over
hele dette Chaos Matten, som hurtig kom, for at
hændlyse det sidste Haab.

Imidlertid vedblev den unge Mand at kjæmpe
mod de bestandigt truende Farer. I hans forvirrede,
tusinde Gange gjennemkydsede Ideer syntes Tanken
om Freneli at fortrænge alle andre og indgive ham
en Lyft til Livet, der opretholdt hans Kræfter. Ulykke-
ligvis var Stedet ham ubekjendt. Bedøvet af Lar-
men, blændet ved Sneemarkernes Glands, forvirret
ved Omveiene, som de trufne Hindringer havde tvunget

ham til at tage, kunde han ikke gjenfinde den rigtige
Bei. For enhver Priis maatte han dog søge at finde
den inden Natten ganste frembrød og berovede ham
alle Midler dertil. Han standsede atten, og bestræbte
sig for at komme paa det Rene med Stillingen af
Bjergtoppene, der endnu bleve oplyste af de sidste
Solstraaler. Han var kommen dertil, at han kunde
kjende de høieste og østerhaanden ogsaa de som vare
ham nærmere, da et frygteligt Brag lød fra Gletschernes
Dyb og trængte forstærket igennem alle Spalter.

I samme Dieblik vakkede Ulrich; Gletscherne
vakkede under hans Fodder. Et andet Stød havde
nær bragt ham til at tage Ligevægten, andre Stød
fulgte efter og endnu nærmere, endnu regelmæssigere,
og forenede sig endelig til en almindelig, men mærkelig
Bevægelse. Der kunde ikke længere være nogen Vib-
farsel; Gletscheren bevægede sig fremad ned imod
Dalen. Den unge Mand begreb fuldtvel, at det
ringeste Forsøg kunde bringe Liv eller Død, han løb
saa hurtigt som muligt til den nærmeste Bjergspids.
Dog frembød den sorte Bei næsten uovervindelige
Vanskeligheder. Foruden Strommen, der brusede ned
fra Bjergtoppene, nedstyrtede Broerne af frosset Sne,
som havde ligget over Spalterne og hist og her dannet
Overgange saa der nu kun saaes det i Dybet brusende
Band. Gletscherens Bevægelse var ligesom en Flods,

der i Midten viser et raff Løb medens den ved Siderne viser et langsommere Løb. Hjst og her hvor den ved Hindringer blev standset i sit Løb dannede den Cascader af Is og ilede derpaa desto hurtigere fremad. Ulrich, som ved hvert Skridt snublede paa den sig bevægede Sti, kom endelig ud af Hovedstrømmen. Han havde næsten naact Bredden af den stivnede Flod, han var allerede fredet over flere Snebroer uden at mistro deres Sikkerhed og han kjendte Morainen, som et Holdepunkt for Gletscherne. Oplivet ved dette Syn samlede han hele sit Mod til et sidste Forsøg og trængte fremad. Pludselig gav Bunnen ester; han havde neppe Tid til at strække Armene ud til begge Sider og blev saaledes til Beltestedet siddende i den halvt sammenstyrtende Sneebue. Det var et frygteligt spændende Øieblik. Han folte sine i Lusten frit hængende Fodder gjennemisnes af Afgrundens Kulde. Ubevægelig, selv tilbageholdende sin Ande blev han hængende saaledes i nogle Sekunder for at gjætte sig til Abningens Brede, da udstrakte han langsomt Haanden ester sit Gevær, der var faldet fra ham, haabende at han ved at lægge det over Abningen derved kunde finde nogen Støtte; men ved denne Bevægelse gav den blodvorden Sneestrer, en svag Knittren tonede fra Spalten og Broen, nedstyrtende som en Kavin, forsvandt med ham i Afgrunden.

3.

Da Dagen den anden Morgen frembrød havde Fønken ophørt at blæse; men man kunde fønde dens Bei paa de sammenstyrtende Grave, paa de for Sneen blottede Bjergspidser og paa de opsvulmede Bjergstrømme, der i Dalen vare traadte over deres Bredder. Himmelnen havde efter sit vinterlige Udspringende, var blegblaa uden en eneste Sky, saa den kunde sammenlignes med et uhyer over Alperne udspredt Slor. Imidlertid havde Temperaturen mærkeligt forandrer sig, man folte en Slags Føraarsluft selv i denne raae Høide. Gletscherne havde etter antaget deres Fasthed og Stilheden begyndte etter at herske i disse vilde Orkener.

Omkel Hjøb var flygtet til een af de høieste Toppe for i Sikkerhed at lade Fønken drage forbi; men Sneen, som endnu stedse ruslede ned fra Assatserne, twang ham til at opsette Undersøgelsen af det opdagede Krystalleie. Ved Dagens Frembrud vendte den Gamle sig rolig mod de lavere Bjergregioner, hvor han haabede at det indtraadte Tøveir vilde gjøre ham det muligt at indsamle nogle Planter. Han havde næsten naaet Moraines Top, hvor Lavinens Udspringende havde truffet Ulrich. Da Fisshavets Udspringende slet ikke lod sig forene med Omkel Hjøbs tidligere Grindringer om dette Sted, saa blev hans Nys-

gjerrighed opvakt; han steg ned, for i Nærheden at betragte denne foregaede Forandring. I Forstningen gik han paa Moraines Rand, men siden vovede han sig forsigtig ud paa Isfladerne, og blev Lid efter anden staende stille, for at forvisse sig om, at de ikke stred frem under ham; men Gletscherne, som ved en indre Hindring vare standsede, havde nu ingen iagttagelig Bevægelse; man bemærkede dog ved hvert Skridt Spor af den foregaaende Bevægelse ved de her aabnede og højt lufkede Spalter, og ved de overalt nedstyrkede Sneebroer.

Da Onkel Hjøb var kommen til en af disse Broer, hvor der endnu var bleven en let, forunderligt dannet Bue tilbage, iagttog han en, halvt i Sneen sjult, Gjenstand, ved hvis Syn han ikke strax funde gjøre sig Regnstab, men saasnart han havde befriet den fra Sneen udstodte han et Skrig, thi han havde gjenkjendt Ulrichs Gevær. Tuld af Skræl vendte han sig mod den aabne Spalte; paa dens straanede Bægge funde man endnu opdage Spor af den unge Mands Fodtrin og Stedet, hvor han var sunket ned. Den Gamle vilde see ned i Afgrunden, men Spalten, som i Begyndelsen fremviste blaagronne Bægge, tog pludselig en anden Vending og lod kun et mørkt Dyb tilsyn. Desvagter knælede Onkel Hjøb ned paa Randen, hviede sit Hoved ned til Spaltens Nabning og

raabte derned med stærk Stemme. Lyden gjenlod
 dumpt fra det hemmelighedsfulde Dybs Vægge. Han
 lyttede; Ingen svarede. Han hviede sig endnu mere
 fremad og udstodte et andet og længere Skrig, da et
 tredie. Denne Gang troede han at høre en Tone,
 men saa utsydelig, at han ikke vidste om det var det
 underjordiske Vands Rislen eller Gjenlyden af hans
 egen Stemme. Midlertid fulgte paa det gjentagne
 Raab et bedre og et forstaeligere Svar. Uden at
 kunne forståe de udtalte Ord erkjendte Krystalsøgeren
 dog i dem en menneskelig Stemme. Han sprang hurtig
 op, rullede Nebet op som han bar, befæstede det
 til en Jernklemme, som han stodte fast i Isen og lod
 det glide ned i Spalten paa det Sted, hvor han havde
 hørt den menneskelige Stemme. Nebet forsvandt og
 blev nogle Dieblikke ved at svive frem og tilbage.
 Onkel Hjøb, bojet over Aabningen, gjentog sit Skrig,
 endelig forekom det ham som om Nebet bevægede sig.
 Det spændtes langsomt og begyndte at gnide imod
 Randen. Den Gamle begyndte at slue ned i Dybet
 medens han laae paa knæ ved Randen og med sin
 hoire Haand fastholdt Jernklampen. Pludselig op-
 hørte Nebets Rysten, den der slattrede op holdt stille.
 „Mod“, raabte Onkel Hjøb, „hold ikke op; men an-
 stræng Hænderne dygtigt.“ Nebet vedblev at være
 ubevægligt. Han hviede sig fuld af Angst over Af-

grunden. „Fremad,“ raahte han med stærk Stemme, „mig er det Ulrich,, din Onkel Hjøb. Gud har sendt mig til din Hjælp, han vil frølse Dig. Hjælp Dig min Søn, hvis Du er en Mand og vil gjensee Møder Trine og Freneli.“ Ved disse sidste Ord zittrede Nebet; det var et Dieblks Uvished, da bevægede Nebet sig atter, Opklætringen var igjen begyndt.

Den Gamle vedblev med sine Opmuntringer og hestede Diet fast imod Spaltens Bund, endelig saae han et ubedækket og gjennemblødt Hoved komme frem af Morlet. Ved hver Løk af hans Haar hang en Tistap og hans Ansigt syntes, ved det grønlige Gjennfin fra Gletscherne, som forstenet. Saae man hans Bevægelses massimæssige Langsomhed, saa skulde man have antaget ham for et ved magiske Besværgelser galvaniseret Lig, der desindingsløs og stum fremsteg af Jordens Indre. I det Dieblik da dette Hoved kom frem fra Afgrunden, drog Onkel Hjøb Nebet til sig med en fortvivlet Anstrengelse, og Ulrich laae udstrakt ved Spaltens Rand.

Den gamle Bjergmand udstødte et Frydeskrig, greb til sin Græskarflaske, fra hvilken han aldrig stilte sig, og brod med Anstrengelse den unge Mands Tænder fra hinanden før at indgive ham en Sluk Brændevin; da tog han Sne og indgned dermed hans Ansigt, Hænder og Fodder, indtil det var lykedes ham

at gjengive dem deres Bevægelighed, da endelig kunde Ulrichaabne Læberne.

„Himmelnen gjengjælde Eder, Onkel Hjøb, stammede han, „uden Eders Hjælp var jeg fortapt.“

„Sig, uden Guds Bistand,“ svarede den Gamle, „Han alene er Herren og vi ere hans Billies Tjenere.“

„Nu ja; Gud være takket, og Eder give han sin bedste Belsignelse,“ mumlede Ulrich, som overvædedes af en sovnig Mathed, en Folge af Anstrengelse og Skulde.

„Nu vel,“ afbrød Hjøb ham, „men munstre Dig og staae op.“

„Endnu ikke . . . senere;“ stammede den unge Mand og lufkede Dinene.

„Senere vil der ikke blive Tid dertil,“ udraabte Krystalsøgeren og ryggede ham, „staae op Ulrich, det maa være saa; ved Gangen vil Du styrkes, og i den nærmeste Hytte ville vi udhvile. Naar Du bliver her er Du en død Mand. Og, endnu engang, det gjælder Dit Liv.“

Han havde tduunget sin Neveu til at staae op, og drog ham imod sin Billie, hen over Gletscherne, tumlende, med scenket Hoved og lufkede Dine. Han bestrechte sig for ved Spørgsmaal og Opmuntringer at bringe Liv i ham. Ulrich, hvis Blod lidt efter lidt

kom i Bevægelse, kunde endelig med afbrudte Ord fortælle om sin Flugt for Følgen den forrige Aften, om sit Fal'd i Spalten, der ved Sneemassen, der faldt ned med ham var gjort mindre farlig, om den lange Bevidstløshed paa Kloftens Bund; han fortæug kun sin Sammentræffen med Hans.

Hjæl syntes forbæusset over at Ulrich med sin ringe Erfaring havde vovet sig saaledes i Høiden: „Jeg havde holdt Dig for klogere,” sagde han hovedrystende; „men det er med Bjerglusten som med Vinen, de færreste kunne nyde den med Maade og uden at faae Hovedet fortumlet. Jeg skulde have husket paa, at Slægtens Blod flyder i dine Arær, og at denne i de sidste hundrede Åar alle have tilsat Livet ved deres Forværenhed. Gud tilgive mig, jeg troede at Tægerfeberen kun havde grebet Fætteren; thi Hans var ogsaa paa Bjergene.”

„Har I seet ham?” spurgte Ulrich.

„Ikke ham; men Sporet af hans Fodtrin,” svarede Onkel Hjæl, „denne Morgen har jeg seet dem paa et Gemfespør.”

„Af, det er Hjorden, som han søger,” udraabte Ulrich, „den som han iforgaars havde seet og som blev anført af en Konge.”

„Det er muligt, dette Spor gif i nordlig Retning.”

,,Bud Eigers Fod?"

,,Nei hist, nærmere ved os, tilhøire."

Omkel Hjøb viste med Haanden paa en af Gletschernes Piller, hvorhenad de i nogen Tid vare gaaede op til hvis Bæg en Terrasse førte, som hist og her var gjennembrudt. Over samme løb en Straaning, der først var steil, men senere løb ud i en af Beiret beskyttet Stribe, hvor den smelteude Sne fremhød en Græsplet, der fremviste det blaalige Skin der er eindommeligt for Alpegræsgangene. Det omgav det ubestigelige Bjergs Fod som et Fløielsbaand, der naaede fra Gletscherne indtil Randen af Tyrre- og Birkeslovene. Den unge Træssjærer var bleven staaende; han lastede sit Blik paa denne grønne Plads, der var indhyllet i Bergtoppenes Taage. Pludselig trak han sin Ledssager hen bag en af de kjæmpemæssige Blokke, hvorfra de vare omgivne.

,,Hvad er der?" spurgte Omkel Hjøb, idet han uvilkårlig dæmpede sin Stemme.

,,See, see!" sagde Ulrich ganske sagte, „dernede ved Enden af Græspletten."

Den gamle Bergmand lagde Haanden over Dinene og opdagede i den angivne Retning en Hjord paa ni Gemser, som kom frem omkring Bjerget med en Konge i Spidsen. Af deres Løbs Hurtighed kunde man slutte sig til at de blevne forfulgte. Ulrich og

han sagte i Forsningens forgjæves Fægeren ved Bjergets Fod; men snart opdagede de ham paa Terrassen der i Høiden omgav Gletscherne, og de kendte Fætter Hans.

Medens Gemserne løb hen ad Engen ledsgagede Hans dem saa at sige paa Høiden og stræbte at omgaae dem. Onkel Hjøb og Ulrich saae med Forbause, at han løb hen ad den smalle Bei, snart springende over en frygtelig Afgrund, snart fastlamret til et af Bjergets frempringende Punkter, snart krybende hen ad den straae Fjeldvæg. Han viste i sin Forvovenhed en Foragt for Umuligheden, der bragte Jagttagerne til at svimle. Henreven af en Slags Vanvid løb han frem, som om han alene var Herre over denne Egn, Intet hørende, Intet seende; kun alene med Blifket fæstet paa sit Bytte. Det lykkedes ham endelig at faa et fort Forspring for Gemsehjorden. For desto sikrere at kunne affjære Beien for Kongen, der ansørte dem, svang han sig op paa en Fjeldspids, der hang sammen med Terrassen. Hjøb greb Ulrichs Haand idet han undertrykkede et Skrig og ikke vovede at gjøre en Bevægelse. Hans havde paa den smalle Plads hvorpaa han stod fastet sig paa et Knæ og lagde Geværet an. I dette Dieblif gik Gemserne forbi under hans Fodder; Skudet saldt og Kongen styrtede. Fægeren udstodt et Frydeskrig, som, uagtet Afstanden,

blev hørt af Krystalsøgeren og hans Ledsgager; men da han vilde reise sig, endnu holdende det rygende Gevir i sin Haand, veeg pludselig det Størstekniv bort, hvorpaa hans God havde hvilet; han udstrakte Armene for at holde sig fast; det var for sildigt; hans Haand gled af mod den af Vinteren glattede Fjeldmuur, og styrkende fra Hoi til Hoi rullede han sonderknust ned paa Engen, tyve Skridt fra den Gemse, han nylig havde fældet.

Nogle Timer senere bragte man Hans's affjælede Legeme til Hytten. Moder Trine, der af Hjøb var blevet underrettet, modtog Sørgetoget ved Hytten's Dør. En Tidlang betragede hun Liget og hendes Træk udviste en vild Smerte. „Endnu een,” mumlede hun endelig i en sharp Tone, „men det skulle være saaledes; han havde, som Frenelis Fader, seet Irgemserne, det var Tegnet. Bjergaanden er mægtigere end vi, nu gaaer ogsaa den sidste af vor Familie til sin Grav.“ Og uden at tilsvare et Ord satte hun sig paa en Steen og lagde Panden i begge sine Hænder. Freneli og Ulrich vilde nærme sig til hende men hun gav dem et Tegn, at hun vilde være alene. Først i det Dieblik da der gjordes Anstalter til Hans's Begravelse, gik hun ind i Hytten og beskjæftigede sig med Hans's Jordbeklædning. Hun vaagede uafbrudt hos Liget indtil Begravelsesdagen. Beboerne af Dalen

og Hsiene vare komne talrigt sammen for at bevise
Jægeren den sidste Wre. Han blev lagt paa en
af Grene flettet Bærebør, med Hovedet støttet paa
Gemseløngen, der havde kostet ham Livet. Liget fulgtes
af Bedstemoderen, med forstyrrede Bliske, Ulrich, dybt
bevæget, og Freneli, som ikke kunde tilbageholde sine
Taarer. I det Dieblit da Toget hviede af fra Fod-
stien, som sorte til Hytten, viste Solen sig over Bjerg-
toppene og fastede et gyldent Skin ned i den dybe
Dal. Den hele Forsamling geraadede i Bewægelse,
alle Hænder viste mod den glædelige Glands, selv
Moder Trine zittrede; men hun fastede uwilkaarligt sit
Blik paa Liget og hendes torre Øine blev fugtige.

Labet af Hans var et Slag hun aldrig mere
forvandt. Man saae hende Dag for Dag synke mere
sammen og blive svagere. Hun døde med Blifket
fæstet paa det mørke Noddetræesskab, som hun havde
ladel aabne og hvori Geviret af den af Hans fældede
Gemse havde faaet Plads ved Siden af det øvrige
Jagtbytte.

Alene og selv Herre over sin Skjægne blev Fre-
neli Ulrichs Kone og drog med ham til Meyringen,
hvørhen Onkel Hjob ikke tovede med at følge dem.
Hvo som nu besøger Halisdalen, Hsiene ved Brunig,
det store Scheidek eller Adgangene til Grimsel, kan
være temmelig vis paa at finde den gamle utrættelige
Krystalsøger, der streifer om paa de sjulteste Fodstier
og lader sine gamle Psalmetoner lyde i Bjergluften
ledsagede af Vandfaldenes vidunderlige Brusen og La-
vinernes Bragen.

7 64

cl^o 8

